Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ Γ'

ΑΡΙΘΜ 53

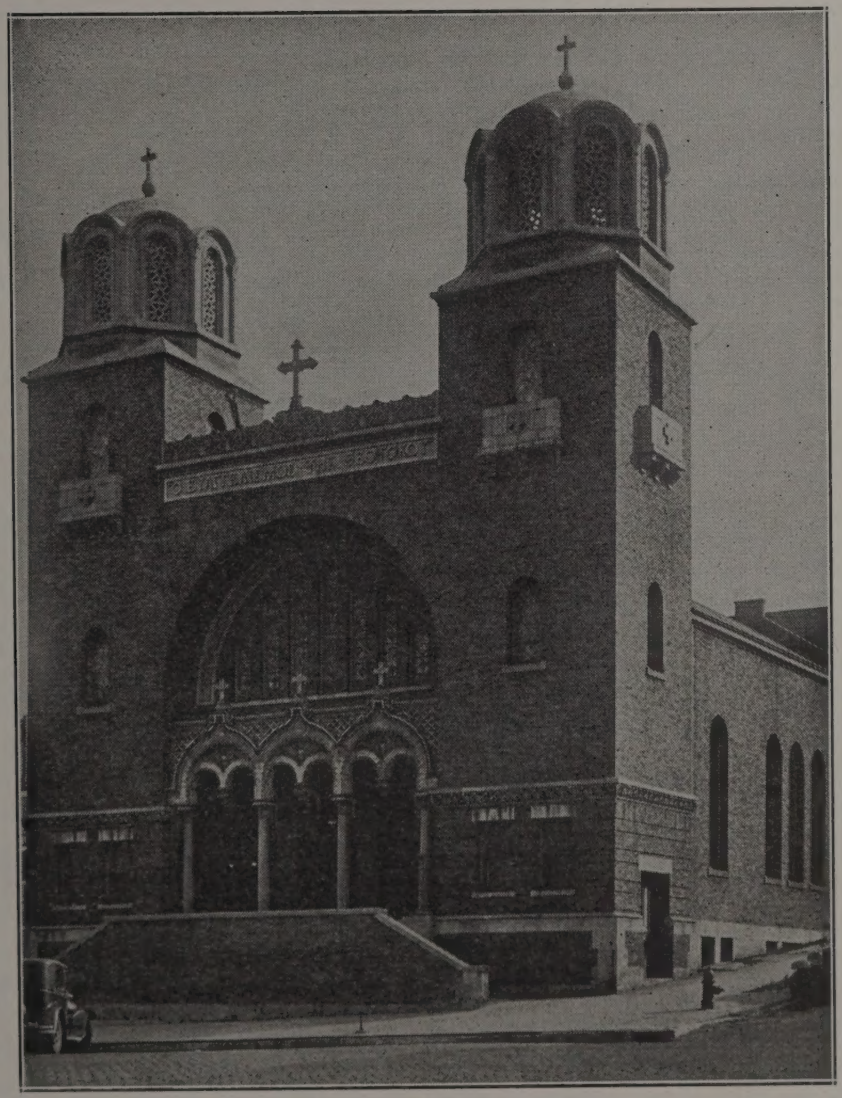

Ο ΕΝ MILWAUKEE, WIS. Ι. ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy

Vol. III. No. 53. — February 14, 1937.

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

	Ὀνοματεπώνυμον νυμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς
Ἰαν.13	Γεράσ. Γ. Λιναρδᾶτος	Ἑλένη Σ Γιαννάκη	Richmond, Va.	Αἰδ. Γεώργ. Θαλασσίτης
» 14	Δημήτρ. Δ. Ἄλμας	Georgina Cooper	Vancouver, B. C., Can.	Αἰδ. Χαράλ. Σκούφης
» 14	Χρῆστος Λεβέντης	Αἰκ Π. Καψάλη	Pittsburgh, Pa.,	Ἀρχιμ. Ἰωακ. Μαλαχίας
» 18	Νικόλ. Ε. Νικολάου	Εὐγενία Δ. Ἠλία	Los Angeles, Cal.	Ἀρχιμ. Γερμ. Παπαπαναγιώτου
» 21	Παντελῆς Γ' Δῆμος	Ἀγγελ. Σ. Δαριώτη	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Εἰρ. Τσουρουνάκης
» 21	Ἐπαμ. Παπανικολάου	Εἰρήνη Ι. Σολοπούλου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
» 23	Κωνστ. Τζιτζινῖκος	Ἑλένη Κ. Ζούκη	Lowell, Mass.	Αἰδ. Εὐστρ. Ρηγέλλης
» 24	Εὐστάθιος Ἀρμαντᾶς	Γεωργία Φωτεινοῦ	Bayard, Nebr.	Αἰδ. Δημήτρ. Ἀντωνόπουλος
»	Θεοφάνης Α. Ἀθανασίου	Ἀνθὴ Ε. Καραγιάννη	Los Angeles, Cal.	Ἀρχιμ. Γερμ. Παπαπαναγιώτου
» 24	Νικόλ. Π. Μπαζιώτης	Γεωργία Α. Τζίνου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Βασίλ. Πανταζόπουλος
» 24	Παῦλος Π. Κατσαμακῆς	Ἑλένη Βλασταρᾶ (Τὸ γένος Ἀντ. Ζωγράφου)	Newark, N. J.	Αἰδ. Γεώργιος Σπυριδάκης
» 24	Κωνστ. Γ. Τζανόπουλος	Εὐγενία Β. Μαρτίνη	Haverhill, Mass.	Αἰδ. Φιλ. Βλαχόπουλος
» 24	Φώτιος Α. Κατσίκης	Ἄννα Γ. Δημοπούλου	Portland, Ore.	Ἀρχ. Χριστ. Τσαρούχας
» 24	Ἀθανάσιος Κ. Ζώης	Ἀσημίνα Α Σπύρου	Newark, N. J.	Αἰδ. Γεώργιος Σπυριδάκης
» 24	Δημήτριος Κ. Μπαρδάκης	Μέλισσα Γ. Καλησπέρη	Pittsburgh, Pa.	Ἀρχιμ. Ἰωακ. Μαλαχίας
» 24	Ἰω. Ε. Χατζηβασιλείου —	Ἀναστ. Σ. Ἀργυροπούλου	Houston, Tex.	Αἰδ. Μιλτιάδης Καλλονᾶς
» 24	Χαράλ. Π. Μανιάτης	Κωνστ. Π. Ζαφειροπούλου	Montreal, Que., Can.	Αἰδ. Ἐπαμ. Χρυσολωρᾶς
» 24	Κωνστ. Μάντης	Θεοδώρα Γ. Πάππα	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
» 24	Θαλῆς Δ. Ντόγιας	Μαρία Γ. Μηλαίου	Troy, N. Y.	Αἰδ. Πέτρος Σπάθης
» 25	Πολύδημος Κ. Σαράντης —	Heloise Leliane Maurize	New York City	Ἀρχιμ. Διωρόθεος Μπουραζάνης
» 27	Θωμᾶς Μ. Μιχαηλίδης	Πολυβία Ν. Δροσοπούλου	Montreal Que., Can.	Αἰδ. Ἐπαμ. Χρυσολωρᾶς
» 28	Σωτήρ. Μ. Ἀστιφίδης	Παγώνα Ε. Μαρατόγλου	Weirton W. Va.	Αἰδ. Δημήτριος Μπούρας
» 28	Ἀναστ. Σ. Ἀνθόλης	Ἑλένη Δ. Σαμοθράκη	Jamaica, L. I., N. Y.	Αἰδ. Μιχ. Ἀνδρεάδης
» 28	Γεώργ. Β. Κανδρῆς	Σπάρτη Ἰ. Λιάσκου	Montreal, Que., Can.	Αἰδ. Ἐπαμ. Χρυσολωρᾶς
» 28	Ἰωάννης Γ. Γκουμένης	Αἰκ. Ε. Κοντογιάννη	Pittsburgh, Penn.	Ἀρχιμ. Ἰωακ. Μαλαχίας
» 28	Ἀντώνιος Μᾶρκος	Πηνελ. Πετροπούλου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Εἰρ. Τσουρουνάκης
» 30	Μιχαὴλ Ἀλίγκας	Ὄλγα Δήμα	Chicago, Ill.	Αἰδ. Νικήτας Κεσὲς
» 30	Ἠλ. Σωτηρακόπουλος	Julia Neva Brown	Kansas City, Mo.	Αἰδ. Ἰωάν. Βασιλειάδης
» 31	Δημήτρ. Παπάζογλου	Οὐρανία Σάνση	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Ἀβέρκ. Δημακόπουλος
» 31	Θεόδωρος Λεβέντης	Θεοδότα Ν. Μπέντου	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
» 31	Ἰωάννης Ν. Γούλιας	Αἰκατ. Μ. Θερμιώτη	San Antonio Texas	Ἀρχιμ. Βαρθ. Καραχάλιος
» 31	Δημήτρ. Σ. Χαλβατζῆς	Ἐλπιν. Μ. Ρουσάκη	Miami, Fla.	Αἰδ. Ἐμμ. Παπαπαναγιώτου
» 31	Ἰωάννης Ν. Καλογρηᾶς	Ἀργυρὼ Γ. Γρίγου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Ἰωάν. Στρογγυλὸς
» 31	Γεώργιος Χ. Μανώλης —	Ἀντωνία Ἠλ. Καλαντζοπούλου	Columbus, Ohio	Ἀρχιμ. Στέφ. Λαυριώτης
» 31	Ἰωάννης Καρβέλας	Μαρία Κομνηνοῦ	Philadelphia, Pa.,	Αἰδ. Χρυσ. Μουρκίδης
» 31	Διαμαντῆς Σερετάκης	Μαρία Α. Μακρῆ	Mobile, ,Ala.	Αἰδ. Σεραφ. Χατζίνας
» 31	Γεώργ. Βλασταράκης	Μαργαρ. Ἀντωνοπούλου	Milwaukee, Wis.	Ἀρχιμ. Βενιαμὶν Κόλλιας
» 31	Σαράντης Ν. Τράκας	Καλλιόπη Β. Ἀγγελάκου	Augusta, Ga.	Αἰδ. Δημήτριος Μεσίρης
» 31	Σαράντης Θ. Μαρῖνος	Σοφία Ε. Ἀποστόλου	Kansas City, Kansas	Ἀρχιμ. Γερμ. Γεωργίου
» 31	Γεώργιος Α. Σαμαλῆς	Αἰκατ. Βαΐου Ἀλεξίου	Detroit, Mich.,	Ἀρχιμ. Ἰωακ. Δουλγεράκης
» 31	Ἰωσὴφ Ἀ. Τσαγκαράκης	Μαρία Χ. Δαμιανίδου	Wheeling, W. Va.	Αἰδ. Δημ. Σακελλαρίδης
» 31	Κωνστ. Ν. Μητρόπουλος—	Γιαννοῦλα Γ. Πατριανάκου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλλης
» 31	Ἀνδρέας Ε. Κόλλιας	Χρυσοῦλα Γ. Βερούτη	Omaha, Nebr.	Αἰδ. Γεώργ. Εὐρώτας
» 31	Ἀνδρέας Ε. Γιογιὸς	Εὐσταθία Κ. Κωτσάκη	Cheyenne, Wyo.	Αἰδ. Βασίλ. Βουτεράκος
» 31	Ἰωάν. Γ. Τριφυλλόπουλος	Μάρθα Ν. Λαγοῦ	Pocatello, Idaho	Αἰδ. Σταμ. Σαρρηνικολάου
» 31	Γεώργιος Τσιαρνᾶς	Ξενία Κ. Πατάκου	Muskegon, Mich.	Ἀρχιμ. Ἄγγελος Βρέττας
Φεβ. 2	Φώτιος Θ. Καρανῖκος	Marie J. Oconnell	Duluth, Minn.	Αἰδ. Κωνστ. Καπόγιαννης
» 4	Βασίλ. Γ. Τζαβάρας	Ἀφροδ. Γ. Κατσίβελα	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
» 6	Μένανδ. Θ. Χατζηκωνσταντίνου	Μαρία Δ. Κόντου	New York City	Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 7	Εὐριπίδης Βασιλείου	Σοφία Ἀμπόλου	Boston, Mass.	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 7	Κωνστ. Π. Ἀληγιάννης	Αἰκατ. Ἰ. Ἀσλανίδου	Staten, Island, N. Y.	Ἀρχιμ. Ἰωάν. Ἀσλανίδης
» 7	Χρῆστος Ε. Παντέλος	Σοφία Ε. Ζαμπάτη	Martins Ferry, Ohio	Αἰδ. Βασίλ. Μαρκόπουλος
» 7	Ἀριστείδης Ν. Καρανῖκος	Arlette Welsh	Schenectady, N. Y.	Αἰδ. Κωνστ. Κακογιάννης
» 7	Σάββας Ἰ. Μπιλτζῆς	Ἰωάννα Ν. Ἀλτομοιριανοῦ	Astoria, L. I.	Ἀρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης
» 7	Νικόλαος Σ. Ἀλεξίου	Ἐλευθερ. Α. Καϊάφα	Baltimore, Md.	Ἀρχιμ. Ἰωακ. Παπαχρίστου

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Ἀριθ. 53. Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937

ΑΙ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΡΩΣΣΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΠΑΡΑ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἐδοκιμάσαμεν ἀπὸ τὴν μὴ ἀντιπροσώπευσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης εἰς τὸ Α΄. Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Θεολογίας, ἐν Ἀθήναις, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀνομολογήσωμεν τὴν μεγάλην του σημασίαν διὰ τὰς κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Προῆλθεν ἀπὸ μίαν ἐσωτερικὴν ἀνάγκην τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας. Ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς συνεκέντρωσε κορυφὰς τῆς Ἐπιστήμης εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ὁπόθεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατέκτησε τὸν ἐθνικὸν κόσμον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ὑπέταξεν εἰς τὴν καινὴν αὐτοῦ διδαχήν. Εἶνε δὲ ἀκόμη μεγαλειτέρα ἡ χαρὰ τῶν Πανορθοδόξων, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, τὴν ὁποίαν τὸ Συνέδριον ἐσημείωσε, κατὰ τὰς δημοσιευθείσας περιλήψεις καὶ κριτικάς.

Ἀναμένοντες τὴν δημοσίευσιν τῶν Πρακτικῶν αὐτοῦ ἐν ἐκτάσει, αἰσθανόμεθα ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν νὰ σταματήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συνεδρίου, ὅπως ἐκφρασθοῦν πρὸς τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας αἱ συμπάθειαι τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. ὅν τοόπον ἔπραξαν τοῦτο πολλάκις καὶ αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Ἡ σκέψις καὶ ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ Ὀρθοδόξου Θεολογικοῦ κόσμου ἦτο τόσον συγκινητικὴ ὅσον καὶ ὀφειλομένη.

Δὲν θὰ ἀναπτύξωμεν ἐνταῦθα ἱστορίαν τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ θὰ ἤξιζε νὰ λεχθῇ. ὅτι εἶνε μία μεγάλη Ἐκκλησία. Διότι γέννημα καὶ θρέμμα πνευματικὸν τοῦ Βυζαντίου ἀναδειχθεῖσα καὶ ὑπὸ τὴν μέριμναν καὶ ἀγάπην τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διατελοῦσα, ἠδυνήθη νὰ ἀναπτύξη ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καὶ πολιτισμὸν θαυμαστόν, νέαν δὲ ὤθησιν νὰ δώσῃ εἰς τὴν Θεολογίαν καὶ τὰς χριστιανικὰς τέχνας.

Ἡ ἀδυναμία της προοήοχετο μόνον ἀπὸ τὰς σχέσεις αὐτῆς μὲ τὴν Πολιτείαν. Διότι Πέτρος ὁ Μέγας, καταλύσας κατὰ τὸ 1720 μ. Χ. τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, ὑπέταξε τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ Καισαροπαπισμὸν τοιοῦτον, ὥστε ἡ Πανσλαυιστικὴ Ἑταιρεία νὰ ἐμφανισθῇ ὡς φυσικὸς καρπὸς καὶ πολιτικὴ συνεπής.

Βεβαίως ἡ δέσμευσις τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας πρὸς μίαν τοιαύτην ἐξωτερικὴν πολιτικὴν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ κληρονομίας ἰδία, δὲν ἔμεινεν ἀδιαμάρτυρος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ρωσσίᾳ. Τὸ βαθύτατα μυστικοπαθὲς πνεῦμα τοῦ Ρωσσικοῦ Λαοῦ καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ὀφειλῆς πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὤθουν πολλοὺς κατὰ καιροὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς Ἱεράρχας καὶ καθηγητὰς νὰ ὑψώνουν φωνὴν κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Πανσλαυιστικῆς Ἑταιρείας, παρὰ τὸν ἄμεσον κίνδυνον ἐκθρονισμοῦ, φυλακίσεων καὶ ἐξορίας. Ἀλλ' ὅσοι συνέβη νὰ εὑρεθοῦν μέσα εἰς τὰς συγκρούσεις, τὰς ὁποίας ἡ εἰρημένη Ἑταιρεία ἐξαπέλυεν εἰς πολλὰ πεδία τῆς Ἀνατολῆς μέχρι τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἔβλεπον, ὅτι μόνον ὁ Θεὸς ἐγνώριζε ποῦ θὰ ὡδήγει ὁ ἀσίγητος ἀγὼν ἐκεῖνος.

Ἡ συμφορὰ τῆς Μπολσεβικικῆς Ἐπαναστάσεως ἀνέστειλε τὴν πολιτικὴν ταύτην τῆς Ρωσσίας. Ἀλλ' ἔπληξε δυστυχῶς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς. Κατά τινας στατιστικάς, ἐμαρτύρησαν ἐν Ρωσσίᾳ ἀπὸ τότε ἕως σήμερον 31 Ἀρχιερεῖς, 1500 Ἱερεῖς, 16,367 Μαθηταί, 34,585 Ἰατροί, Δικασταί, Δικηγόροι καὶ Διδάσκαλοι, 63,340 Ἔμποροι καὶ Γαιοκτήμονες, 196.000 Ἐργάται, 286.000 Ἀξιωματικοί, Ναῦται καὶ Στρατιῶται καὶ 890.000 Χωρικοί, τὸ ὅλον 1,487,823 ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐκτὸς τῆς Τσαρικῆς Οἰκογενείας καὶ τόσων ἄλλων ἀγνώστων, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε περισσότεροι ἀσφαλῶς. Ἡ περιγραφὴ τοῦ νέφους τῶν Μαρτύρων εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴν ζωντανεύει καὶ τὰ Μαρτυρολόγια τῶν πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰώνων, τὰ ὁποῖα μερικοὶ θεωροῦν ὡς φαντασιοπληξίας, ἀντιγράφονται ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ἐν Ρωσσίᾳ. Ἀκόμη μία ἀπόδειξις, ὅτι ἡ πίστις δὲν ἀποθνήσκει. Καὶ τὸ νέον αἷμα πορφυρώνει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς νέαν δόξαν καὶ δύναμιν πρὸς μίαν νέαν ζωήν.

Πρὸς τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος ἐξεδήλωσαν

τὴν συμπάθειάν των ὅσον τὰ μέσα αὐτῶν, αἱ ἰδιάζουσαι συνθῆκαι καὶ ἡ τύχη τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ ἐναπομείναντος ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπέτρεπον τοῦτο. Ἡ ἀπόφασις δὲ τοῦ ἐν Ἀθήναις Θεολογικοῦ Συνεδρίου δὲν εἶνε παρὰ ἀπήχησις τοῦ κοινοῦ αἰσθήματος τούτου, ἰδιαιτέρως συνειδητοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καρδίᾳ εἰλικρινῶς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ὀπισθοβουλίας.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ ἀπὸ τούτου ἱκανοποίησις θὰ εἶνε γενική. Παρὰ ταῦτα δὲν παύομεν νὰ νομίζωμεν, ὅτι ἡ ἐκδήλωσις τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν πρὸς τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε συνεχὴς καὶ πάντοτε θερμή, κατὰ τὸ μέτρον βεβαίως τοῦ δυνατοῦ ἡμῖν. Ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς πολλὰ εἰς τὴνΡωσσικὴν Ἐκκλησίαν. Εἶνε Ἐκκλησία, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ ζωὴ καὶ κατεύθυνσις ἐν τῇ καθόλου Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ ἀπουσία ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐκ τῶν διαφόρων Ὀρθοδόξων Συνεδρίων εἶνε πολὺ αἰσθητὴ καὶ παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. Εἶνε ἀκόμη καὶ συμφέρον νὰ βοηθήσωμεν αὐτὴν παντὶ τρόπῳ, ὅπως ἀποκτῶσα καὶ πάλιν τὴν ἑνότητά της ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὰς διαφόρους κατ' αὐτῆς προπαγάνδας. Ἔκαμε βαθυτάτην αἴσθησιν ὁ ραδιοφωνικὸς λόγος τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης συγκαλοῦντος ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς βαρείας του ἀσθενείας συναγερμὸν κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Ἀλλ' ἐλησμόνησεν ὁ Πάπας, ὅτι ἐπεδίωξε νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν ἐκ τοῦ Κομμουνισμοῦ ἐπελθουσῶν εἰς τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν ἀτυχιῶν, ἐξαποστείλας εἰς Ρωσσίαν πράκτορας προσηλυτισμοῦ. Τὸ αὐτὸ ἀτυχῶς ἐπεχείρησαν καί τινες Προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι. Θέαμα ὄντως θλιβερὸν εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουν τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, καὶ ἐξ ἄλλου ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ εἷς ἀκόμη λόγος ἐνισχύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀπὸ μέρους ἡμῶν ἰδιαιτέρως. Ὅλα μαρτυροῦν, ὅτι εἰς τὴν ἐν Ρωσσίᾳ σημερινὴν πολιτικὴν κατάστασιν ἐπέρχεται μεταβολή. Ὅσοι εἶχον νομίσει, ὅτι τὸ Μπολσεβικικὸν καθεστώς, ὡς διεμορφώθη ἐν Ρωσσίᾳ, θὰ παρέμενε σταθερόν, εἶχον λησμονήσει τὴν ἀλήθειαν, ὅτι αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων ἀνέρχονται πάντοτε πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὁ παγκόσμιος Τύπος ὁμιλεῖ περὶ τούτου καθαρὰ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας. Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας κ. Γεράσιμος Δώριζας, κατ' ἐπανάληψιν ἐπισκεφθεὶς τὴν Ρωσσίαν, τὸ ἐπεβεβαίωσεν εἰς μίαν διάλεξίν του ἐσχάτως. Ἡ στροφὴ τῆς Ρωσσίας εἶνε καταφανής. Καὶ αἱ ἐλευθερίαι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπαναδίδονται. «Οἱ κυβερνῶντες τὴν Ρωσσίαν», ἐδήλωσεν ὁ Πρόεδρος κ. Φ. Ροῦζβελτ πρό τινος εἰς Ὀρθόδοξον Κληρικόν, «θὰ ἀναγκασθοῦν ἀπὸ τὰ πράγματα νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι οἱ λαοὶ δὲν κυβερνῶνται χωρὶς Θρησκείαν. Καὶ θὰ ἀποδώσουν εἰς τὴν ἐν Ρωσσίᾳ Ἐκκλησίαν τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλιν τὴν μεγάλην της ἀποστολήν.» Ἤδη ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἀναπνέει καὶ κινεῖται ζωηρότερον. Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ πολυπαθὴς Μητροπολίτης Σέργιος ἀνεγνωρίσθη ὡς τοιοῦτος ἐπισήμως, καὶ κατά τινα πληροφορίαν ἐδόθη ἄδεια ἐκλογῆς νέου Πατριάρχου Μόσχας μέχρι τῆς ἀνοίξεως.

Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν δεικνύουν, ὅτι ἡ ἐν Ρωσσίᾳ στροφὴ δὲν εἶνε μόνον πρὸς τὰ δεξιά, ἀλλὰ καὶ ἐπαναφέρει αὐτὴν πρὸς ἕνα ἄκρατον ἐθνικισμόν, ἐμπνεόμενον πρὸ παντὸς εἰς τὴν νέαν γενεάν. Τὸ ζήτημα τώρα εἶνε ἁπλῶς ὑπόθεσις χρόνου. Ἀλλ' ὅταν ἡ πολιτικὴ αὕτη ἐκραγῇ καὶ πάλιν ἀκράτητος, ὅπως γίνεται μὲ ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ρωσσικῆς ψυχῆς, δὲν ἀποκλείεται νὰ συμπαρασύρῃ καὶ τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν ἐκ νέου πρὸς μίαν τάσιν ἐνσαρκουμένην εἰς μίαν νέαν Πανσλαυιστικὴν Ἑταιρείαν.

Ἀπὸ ἐδῶ δὲν θὰ συζητήσωμεν ποτὲ πολιτικήν. Πολλάκις ὅμως μεταβάντες εἰς Ρωσσίαν δὲν ἐπαύσαμεν ἀπὸ τὸ 1917 καὶ ἐφεξῆς νὰ ἔχωμεν τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Ρωσσία ὑπὸ οἱονδήποτε καθεστὼς θὰ ἐπανήρχετο ἀργὰ ἢ γρήγορα μίαν ἡμέραν εἰς τὴν παλαιὰν ὅσον καὶ προσφιλῆ πολιτικήν της. Εἶνε λοιπὸν καθῆκον τῆς ἐν γένει Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ πρωτίστως τῆς ἡμετέρας νὰ ἐνισχύσωμεν πάσῃ θυσίᾳ τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἑνωθῇ καὶ ἀναλαμβάνουσα ἀπὸ τὰ στίγματα τοῦ μαρτυρίου, νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐσωτερικήν της ἐλευθερίαν, χωρὶς πλέον νὰ παρασυρθῇ ποτε εἰς πολιτικήν, ἡ ὁποία καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀπεδοκιμάζετο παντοιοτρόπως, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τόσα κακὰ προξένει.

ΔΣ

Ἀρχιμανδ. Ἀθηναγ. Καβάδα

ΖΩΗ - ΘΑΝΑΤΟΣ - ΖΩΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀφοῦ ἡ ἐξάσκησις τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν πράξεων ἔδινε ἀπολαύσεις αἰσθηματικὲς εἰς τὸν εὐσεβῆ καὶ τοῦ ἱκανοποιοῦσε μίαν ψυχικήν του ἀνάγκην καὶ τοῦ ἔκανε τὴν ζωήν του ἀξίαν νὰ τὴν ζήσῃ, θὰ ἔχῃ εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν ἡ ψυχή του τέτοιες ἀπολαύσεις αἰσθηματικές, διὰ νὰ μὴ στερηθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ἀπόκοσμον τὲς ἀπολαύσεις ποὺ εἶχε στὴ ζωὴ καὶ νὰ μὴ θεωρῆται ὁ θάνατος ἀδικητής; πρόωρος ἢ φυσικός, ἀδιάφορο.

Γιὰ τὴν ἀπάντησι σ' αὐτό, πρέπει νὰ χωρίσουμε τὲς αἰσθηματικὲς αὐτὲς πράξεις σὲ δύο κατηγορίες. Στὴ μία κατηγορία θὰ βάλουμε τὲς πράξεις ἐκεῖνες γιὰ τὲς ὁποῖες δὲν ὑπάρχουν διόλου στὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν ἡ ἀνάγκες ποὺ τὲς προκαλοῦσαν.

Εἰς τὴν ἄλλη κατηγορία θὰ εἶνε ἐκεῖνες ἡ πράξεις ποὺ ἡ αἰσθηματικὲς ἀνάγκες ἡ ὁποῖες τὲς προκαλοῦσαν θὰ ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν ἀπόκοσμη ζωὴ τὸ ἴδιο.

Λ. Χ. Ἐλεημοσύνη, ἐπίσκεψις καὶ παρηγορία ἀσθενῶν

καὶ φυλακισμένων, ὑπεράσπισις ἀδικουμένων, ἄφοβη μαρτυρία ὑπὲρ συκοφαντουμένων καὶ ἄλλα σχετικά, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξασκηθοῦν εἰς τὸν ἀπόκοσμον· γιατὶ οὔτε φτωχοὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν, οὔτε φυλακισμένοι, οὔτε ἀσθενεῖς, οὔτε ἀδικούμενοι ἢ συκοφαντούμενοι, οὔτε ἄλλοι ἄλλως καὶ ἀναξίως πάσχοντες.

Ἀφοῦ δὲ ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος ἐξήσκει τὲς ἀρετὲς αὐτὲς διότι τοῦ ἐγεννᾶτο λύπη στὴν ψυχή του ἀπὸ τὰ παθήματα ἐκείνων ποὺ ἔπασχον, ἡ αἰσθηματικὴ ἀπόλαυσις ποὺ εἶχε, ὅταν ἤρχετο βοηθὸς στὲς δυστυχίες αὐτές, ἦταν περσότερο ἀρνητική, χωρὶς ἱκανοποίησι. Ἄλλως τε δὲν τοῦ ἦταν καὶ ἀπαραίτητη μία τέτοια ἀπόλαυσις γιὰ τὴν εὐτυχίαν οὔτε τῆς ψυχῆς του οὔτε τῆς ζωῆς του ἐπὶ τῆς γῆς. Τοὐναντίον μάλιστα, ἡ καρδιὰ ἑνὸς φιλάνθρωπου ποθεῖ νὰ μὴν ὑπῆρχαν δυστυχεῖς ἄνθρωποι στὸν κόσμον κι' ἂς μὴν εἶχε ποτὲ τὴν αἰσθηματικὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀγαθοεργίας του πρὸς πάσχοντας καὶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους.

Ἑπομένως ἂν καὶ ἡ ψυχὴ δὲν θὰ ἔχῃ εἰς τὴν ζωὴν πέραν τοῦ τάφου τέτοιες ἀπολαύσεις, ὄχι μόνον δὲν στερεῖται μὲ τὸν πρόωρόν του θάνατον τίποτε ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀκόμη ἔχει κάποιαν θετικὴν ἀπόλαυσιν, ὅτι ζῇ τοῦ λοιποῦ σὲ κόσμον στὸν ὁποῖον ἡ δυστυχία δὲν ἔχει μερτικό.

γ'. **Ὑπόλοιποι αἰσθηματικαὶ ἀπολαύσεις.** — Δηλαδὴ ἀπολαύσεις ποὺ δίνει ἡ στοργὴ γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τέκνων πρὸς γονεῖς, συζυγικὴ ἀγάπη πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀγάπη ἀδελφιῶν καὶ φίλων.

Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ πῶς τέτοιες ἀπολαύσεις αἰσθηματικὲς ἀπὸ ἱκανοποίησι ἁγνῶν τέτοιων αἰσθημάτων δὲν θὰ ἔχουν στὸν ἀπόκοσμο ἡ ψυχές, ποὺ ἀνταμείβονται ἐκεῖ ὡς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετες; Ποιὸς καὶ νὰ διανοηθῇ μπορεῖ ὅτι ὁ βραβευτὴς τοῦ κάθε καλοῦ, ὁ Χριστός, θὰ στεροῦσε στὴν ἀπόκοσμη ζωὴ τὸν εὐσεβῆ, μία τέτοια ἁγνὴ χριστιανικωτάτη ἀπόλαυσι, ποὺ εἶχε εἰς τὴν ἐπίγειον ζωήν;

Ὁ Σωτὴρ Χριστός, εἰς τὴν παραβολήν του περὶ πλουσίου καὶ πτωχοῦ Λαζάρου, μᾶς παρουσιάζει τὸν πλούσιον στὴν κόλασι νὰ διατηρῇ αἰσθήματα τρυφεροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης γιὰ τοὺς ἐν τῇ ζωῇ ἀδελφούς του. Μὰ τότε μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τέτοιο δῶρο, τέτοιο προνόμιο, ποὺ τὸ δίνει ὁ Θεὸς καὶ στὲς κολασμένες στὸν τόπον τῆς βασάνου ἀνάξιες ψυχές, θὰ τὸ στερῇ στὲς εὐσεβεῖς ψυχές, ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὲς θέτει εἰς τόπον παρακλήσεως καὶ τὲς βραβεύει ἐπάξια γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχεῖς;

Καὶ δὲν ὑπάρχει, πιστεύω, ἀμφιβολία, ὅτι ὄχι μόνον ἔχει στὸν ἀπόκοσμο ἡ ψυχὴ τὲς τέτοιες αἰσθηματικὲς ἀπολαύσεις ἀλλὰ τὲς ἔχει κι' αὐτὲς πλειὸ ἱκανοποιητικές, πλειὸ ἁγνές, καὶ ὡραιότερες. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν αἰθέρια μπορῇ νὰ καταστῇ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη γονέων καὶ παιδιῶν, συζύγων* ἢ ἀδελφῶν ἐδῶ στὴ γῆ, πάντα ὑπάρχουν τόσες καθημερινὲς χιονοστιβάδες συγκρούσεων προσώπων ποὺ ἀγαπιῶνται μεταξύ τους, ὥστε μία λέξις, μία ματιά, μία κίνησις νὰ ψυχραίνῃ κάπως κάποτε τὴν θέρμην τῆς ἀγάπης των. Ἐνῷ εἰς τὸν ἀπόκοσμο, τὸ κάθε τέτοιο ἀποκλείεται διὰ τῆς ἁγνῆς αἰσθηματικῆς ἀγάπης χωρίζοντας μένει ἀνέφελος, ροδόχρωμος καὶ ἀπέραντος· καὶ ὄχι μόνον διὰ τὰ πρόσωπα, ποὺ ἀγαπιῶνται ἰδιαιτέρως μεταξύ τους εἰς τὴν ἐπίγειον ζωήν των, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα, ποὺ εἶχαν ἐπὶ τέλους κάποια ὥμορφη εὐγενικιὰ φιλικὴ σχέσι μεταξύ τους, ἔστω καὶ μακρυνήν.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ παιδάκι ἔρχεται στὸ Ἑλληνικὸ σχολειὸ γιὰ νὰ γίνῃ μαθητὴς ἢ μαθήτρια στὴν πρώτη τάξι, βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἀπόγνωσι. Γι' αὐτὸ εἶδα πῶς πολλὰ παιδιά, μοῦ τὰ ἔφερναν οἱ γονεῖς τους μὲ κλάμματα καὶ μὲ φωνές, γιατὶ δὲν ἤθελαν μὲ κανένα τρόπο βέβαια νὰ παραδεχθοῦν πῶς μπορεῖ τὸ Ἑλληνικὸ σχολειὸ νὰ τὸ ἀγαπᾷ σὰν τὸ Ἀμερικανικό, στὸ ὁποῖο παίζουν, τρῶνε γλυκά, πηδοῦν, κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Ἔτσι γιὰ μόνη μέθοδο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συνδέσῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ τὸ Ἑλληνικὸ σχολειό, βρῆκα τὸν πολὺ τρυφερὸ τρόπο. Καμμιὰ ἐπίπληξις, κανένας αὐστηρὸς λόγος δὲν ἐπιτρέπεται στὰ μικρὰ παιδιὰ τοὐλάχιστο κατὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας. Τώρα, ἴσως μοῦ πῆτε πῶς τὰ παιδιὰ θὰ συνειθίσουν στὴν ἐλευθερία καὶ δὲν θὰ ζητοῦν παρὰ χάδια καὶ καλὰ λόγια. Μὰ αὐτό, ἐννοεῖται πῶς θὰ τὸ προβλέψωμε μὲ κάθε προσπάθεια.

Τὸ παιδάκι ἀπὸ τὴν πρώτη ἀκόμη μέρα θὰ τὸ κάμωμε νὰ καταλάβῃ πῶς στὸ σχολειὸ ὀφείλει νὰ πειθαρχῇ. Αἱ ὑποδείξεις μας ὅμως θὰ ἔχουν πάντα χαρακτῆρα θετικόν. Δὲν ἐπιτυγχάνομε τάχα τὸ ἴδιο ἐὰν ποῦμε:

«Σήμερα, ὅποιο παιδάκι εἶναι πειὸ καλό, θὰ τὸ ἀγαπῶ πειὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα», παρὰ νὰ ποῦμε: «Μὴν ἀτακτήσετε γιατὶ θὰ φᾶτε πολὺ ξύλο»; Ἀσφαλῶς ναί. Ἴσως βέβαια ὁ δεύτερος τρόπος κρατήσῃ τὸ παιδὶ πολὺ πειὸ φρόνιμο, ἡ ἐπιτυχία του ὅμως στηρίζεται στὸ φόβο, καὶ ὁ φόβος εἶναι κάτι τι τῆς στιγμῆς μόνο. Δὲν ἔχει δηλαδὴ μορφωτικὴ δύναμι τόση, ὅση ἔχει ἡ ἀγάπη. Στὸ Ἑλληνικὸ σχολειὸ τῆς Ἀμερικῆς ἂν ἐμπνεύσωμε φόβο στὰ μικρὰ παιδά, ἴσως δὲν θὰ ξαναδοῦμε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ στὰ θρανία μας.

Ἀνέφερα αὐτὰ ὄχι γιατὶ θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὸ θέμα μου περὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς—δὲν ξέχασα πῶς στὸ περασμένο φύλλο μιλούσαμε γιὰ διδακτικὴ μέθοδο—μὰ γιατὶ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ πῶς βρῆκα ἀπαραίτητο τὸ νὰ προδιαθέσωμε τὰ μικρὰ σὲ μιὰ συμπάθεια καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ Ἑλληνικὸ σχολειό, πρὶν ἀρχίσωμε νὰ τοὺς μαθαίνωμε πῶς τὸ λ καὶ τὸ α κάνουν λα.

Ἡ πρώτη τάξις ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συνεχῆ λεκτικὴ ἄσκησι. Γι' αὐτὸ τὰ δύο τέταρτα τῆς διδακτικῆς ὥρας πρέπει νὰ τὰ διαθέτωμε εἰς συνδιαλέξεις. Πρὶν δώσωμε βιβλία στὰ παιδιὰ κάνομε μαζύ τους συνεχεῖς διαλόγους, ἀρχίζοντας ἀπὸ διάφορες ἐρωτήσεις καὶ ζητῶντας πληροφορίας γιὰ τὸ σπῆτι, γιὰ τὸ περιβάλλον δηλαδή, ποὺ ἀφῆκε τὸ παιδὶ πρὶν ἔλθῃ κοντά μας. Ἔτσι ἀπὸ τὲς πρῶτες μας συνδιαλέξεις θὰ μάθῃ τὸ παιδὶ τὸν ὁρισμὸ τῆς λέξεως «οἰκογένεια», θὰ μάθῃ πῶς ὁ πατέρας καὶ ἡ μαμὰ λέγονται «γονεῖς», θὰ μάθῃ νὰ ὀνομάζῃ μὲ ἑλληνικὲς λέξεις κάθε συγγενικὸ πρόσωπο, ποὺ τὸ περιβάλλει.

Κατόπιν θὰ βοηθήσωμε τὰ παιδιὰ νὰ ἀποστηθίσουν σύντομες προσευχὲς γραμμένες πάντα ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους γιὰ νἄχουν μέσα εὔκολες λέξεις.

Ἡ διαλογική μας δὲ μέθοδος θὰ πάρῃ σιγὰ-σιγὰ χαρακτῆρα πραγματογνωσίας καὶ ἔτσι ἀρχίζοντας ἀπὸ διάφορα παραμυθάκια, φθάνομε στὸ σημεῖο νὰ μάθουν τὰ παιδιὰ ὄχι μόνον νὰ ὀνομάζουν μὲ ὀρθὲς Ἑλληνικὲς λέξεις τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ποὺ τὰ περιστοιχίζουν, ἀλλὰ νὰ μᾶς διηγοῦνται καὶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἔγεινε κάθε ἀντικείμενο

(Ἕπεται συνέχεια) Α. Τ.

Θεοδ. Κοκκινάκη, Δ. Θ.
Διακόνου

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βιβλία, ποὺ ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους, εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ Καθηγητοῦ Dr William Adams Brown, μὲ τὸν τίτλον "Church and State in contemporary America".

Ὁ Dr Brown εἶναι μία ἀπὸ τὰς φωτεινοτέρας θρησκευτικὰς προσωπικότητας τῆς συγχρόνου Ἀμερικῆς, συγγραφεὺς κύρους καὶ ἀξίας διεθνῶς ἀνεγνωρισμένης, Καθηγητὴς εἰς τὸ Union Theological Seminary τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ Πρόεδρος τοῦ Ἀμερικανικοῦ τμήματος τοῦ Διεθνοῦς Χριστιανικοῦ Συνεδρίου «Ζωῆς καὶ Ἐργασίας».

Τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον ἀρχίζει μὲ μίαν ἔκθεσιν ἐμπεριστατωμένην ἐπὶ τῶν διαφόρων φάσεων τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας διὰ μέσου τῶν Χριστιανικῶν αἰώνων, τοὺς ὁποίους διαιρεῖ, συμφώνως μὲ τὰς φάσεις τὰς ὁποίας ἔλαβον αἱ σχέσεις αὗται, εἰς τέσσαρας περιόδους. Τὴν πρώτην περίοδον τὴν ἀποτελοῦν οἱ τρεῖς πρῶτοι αἰῶνες κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία δὲν ἦτο παρὰ μία μειονότης ὑπαγομένη εἰς Πολιτείαν ἀδιάφορον ἢ καὶ ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὴν διακειμένην. Ἡ δευτέρα περίοδος ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ διαρκεῖ μέχρι τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 16ου αἰῶνος. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, ἔστω καὶ κατὰ θεωρίαν Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία θεωροῦνται συνεργάται. «Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἐξ ἴσου ἐθεωροῦντο ὡς ἐκ Θεοῦ προερχόμεναι ἀρχαί, δι' ἑκάστης τῶν ὁποίων ἐξησκεῖτο ἡ κυβέρνησις τοῦ Θεοῦ εἰς μίαν ἀδιαίρετον κοινωνίαν. Εἰς τὴν Πολιτείαν ἀνῆκε ἡ ἐξάσκησις τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, ἡ δημοσίευσις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, ἡ διενέργεια πολέμου καὶ ἡ σύναψις εἰρήνης. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνῆκε ἡ περιφρούρησις τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, ἡ διδασκαλία τῆς Θρησκείας, ἡ τελετουργία τῶν Μυστηρίων, ἡ πειθαρχία τῶν πιστῶν, καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο σχετικὸν μὲ «τὴν μετάδοσιν τῆς Θείας Χάριτος.»

Ἡ τρίτη περίοδος διαρκεῖ ἀπὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς Διαφωτίσεως (17ος καὶ 18ος αἰών) Κατ' αὐτὴν τὸ ἰδεῶδες τῆς ἑνώσεως Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ὑφίσταται εἰσέτι, ἀλλὰ ἡ διαίρεσις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔδωσεν ἀφορμὴν ἵνα δημιουργηθῇ ἡ ἀρχὴ "cujus regio, ejus religio," (οὕτινος ἡ ἀρχὴ τούτου καὶ ἡ Θρησκεία) κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γνώμη τοῦ πολιτικοῦ ἄρχοντος κατηύθυνε καὶ τὴν Δογματικὴν ἀκόμη διδασκαλίαν τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὴν τετάρτην περίοδον τὴν ἀποτελεῖ ἡ σύγχρονος ἐποχή. Κατ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία εἶναι χωρισμένοι ὀργανισμοί. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ὀργανισμὸς ἐλεύθερος ἐντὸς τῆς Πολιτείας» ὡς ἐπικρατεῖ τοῦτο εὐρύτατα καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ χωρισμὸς οὗτος Ἐκκλησίας καὶ Κράτους ἐν Ἀμερικῇ, ὡς παρατηρεῖ ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεύς, δὲν ὀφείλεται εἰς τὰς φιλοσοφικὰς προδιαθέσεις τῶν Κυβερνητικῶν παραγόντων οὔτε καὶ εἰς τὰς ἀντιθρησκευτικὰς αὐτῶν τάσεις. Αἰτία τοῦ χωρισμοῦ τούτου εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ διαφορὰ τῶν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπετέλεσαν ἄποικοι ἐλθόντες ἀπὸ διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς θρησκευτικάς των ἀντιλήψεις καὶ προσπαθοῦντες ἵνα ἐπιβάλλουν αὐτὰς καὶ εἰς τοὺς πλησίον αὐτῶν ἐγκατασταθέντας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προσοικειωθῇ ὡρισμένην θρησκευτικὴν ἀπόχρωσιν διότι θὰ εὕρισκε κατόπιν ἀντιμετώπους τὰς ἄλλας. Διὰ τοῦτο ὡς λύσις ἱκανοποιητικὴ ἐξευρέθη ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἀρχῆς «Ἐλευθέρα Ἐκκλησία εἰς ἐλεύθερον πολίτευμα».

Παρὰ τὸν χωρισμὸν ὅμως τοῦτον, εἰς τὰ ζητήματα τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας καὶ δικαιοσύνης εἶναι ἀδύνατον, ὡς παρατηρεῖ ὁ συγγραφεύς, νὰ ἐννοήσωμεν Κράτος καὶ Ἐκκλησίαν ἐν Ἀμερικῇ κεχωρισμένα. Αὐτὸ ἰδίως καταφαίνεται καθαρὰ καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸ ζήτημα τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τοῦ Λαοῦ, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Σχολείου, εἰς τὴν ἐποπτείαν τῆς χρήσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ εἰς ἄλλα εἴδη ἐνεργειῶν τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως καὶ δὴ εἰς τὰς ἀντιπολεμικὰς καὶ εἰρηνιστικὰς προσπαθείας.

Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζων ἐν ἐκτάσει τὴν θέσιν καὶ τὴν ἐνέργειαν καὶ τὰς σχέσεις τῶν διαφόρων χριστιανικῶν τμημάτων μετὰ τῆς Ἀμερικανικῆς Πολιτείας, μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατὰ τὸν συγγραφέα διακρίνεται εἰς δύο Τμήματα. Πρῶτον εἶναι τὸ Ρωσσικὸν Τμῆμα, ἀποτελεσθὲν ἀπὸ ἀποίκους ἐλθόντας εἰς Ἀμερικὴν πρὶν τῆς Ρωσσικῆς Ἐπαναστάσεως. Δεύτερον εἶναι τὸ Τμῆμα τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦν οἱ ἐκ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν μετανάσται εἰς Ἀμερικήν.

Ἡ Ὀρθόδοξος ἀντίληψις τῆς φυσικῆς σχέσεως μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας προέρχεται ἀπὸ τὴν θεωρίαν μᾶλλον ἢ τὴν πρᾶξιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὰς «Νεαρὰς» τοῦ Ἰουστινιανοῦ δύο Θεόσδοτοι ἀρχαὶ ὑπάρχουν, ἡ Βασιλικὴ καὶ ἡ Ἱερατική, σκοποῦσαι τὴν ἀπὸ κοινοῦ σύμφωνον ἐνέργειαν διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ ἀνθρώπου.

Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Βυζαντίου ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔγινε τὸ κέντρον τῆς Ἐθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς ὑπάρξεως τῶν Ὀρθοδόξων Βαλκανικῶν Λαῶν τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς. Ἀλλ' ἡ παράδοσις παρὰ τὴν πολυετῆ δουλείαν δὲν ἐλησμονήθη. Διὰ τοῦτο καὶ ὡς ἠλευθερώθησαν τὰ Βαλκανικὰ Κράτη ἐπανέλαβον τὸν Βυζαντινὸν τύπον τῆς σχέσεως Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας τὸν ὁποῖον καὶ διατηροῦν μέχρι σήμερον.

Καὶ ἐν Ἀμερικῇ αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι διατηροῦν τὸν ἴδιον τύπον προσφέρουσαι εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Πολιτείαν ὅ,τι προσέφερον εἰς τὰς πατρίους ἀρχάς. Καὶ διὰ τοῦτο εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς Ναούς, «οἱ ὁποῖοι εἶναι συνήθως κέντρα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ὅσον καὶ τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων καὶ θεσμῶν, ἀκούονται προσευχαὶ προσφερόμεναι ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ ὑπὲρ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν».

Τελειώνων τὴν μελέτην ὁ σεβαστὸς συγγραφεὺς παρατηρεῖ ὅτι ἦτο μία μεγάλη ἔλλειψις ἡ ἀπουσία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Federal Council τῆς 28ης Μαΐου τοῦ 1928. Διότι διὰ τῆς ἐπισήμου συμμετοχῆς εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας «ἡ ὁποία κατέχει τὸ Ὀρθόδοξον ἰδεῶδες ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας» θὰ κατενόουν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς εὐκολώτερον «τὸ ἀ ξ ί ω μ α τῶν φίλων Χριστιανῶν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἕως ἐδῶ μὲ τὸ προηγούμενο ἄρθρον παρηκολουθήσαμε τὸν Μέγαν Ἀντώνιον στὲς πρῶτές του μεγάλες αὐταπαρνητικὲς πράξεις. Εἶχε μοιράσει δύο φορὲς ὅλη τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς πτωχούς, ἐνεπιστεύθηκε τὴν κορασίδα ἀδελφήν του εἰς τὴν φροντίδα ἠθικῶν εὐγενεστάτων γυναικῶν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀσκητεύσῃ.

Τότε οὔτε μοναστήρια εἶχαν ἀκόμη ὀργανωθῇ, εἰς τὰ ὁποῖα νὰ μπορῇ μία ἀνθρωπίνη ὕπαρξις νὰ ζήσῃ μοναχικὴν ζωήν, οὔτε καὶ ἡ πραγματικὰ ἐρημική, τελείως ἀπομεμονωμένη, ἀσκητικὴ ζωὴ στὴν ἔρημον εἶχε δοκιμασθῇ ἀκόμη χριστιανικῶς. Γι' αὐτὸ ὅσοι ἤθελαν νὰ ἀσκητεύσουν δὲν ἐπήγαιναν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό τους, ἀλλὰ ζοῦσαν μοναχικήν, ἀσκητικὴν ζωὴν ἐκεῖ, ὀλίγο πάρα-ἔξω.

Ἔτσι ἔκαμε καὶ ὁ Ἀντώνιος. Ἡ μοναχικὴ ὅμως αὐτὴ ζωὴ δὲν ἦτο μία συνεχὴς ράθυμη ζωὴ σὲ ὀνειροπόλον ἀνάπαυσιν. Ὁ Ἀντώνιος εἰργάζετο. Χειροτεχνικὲς δουλειὲς γιὰ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν φιλεργία τοῦ ἀσκητοῦ ἦσαν ἀρκετές. Ἔκανε καλάθια ἀπὸ καλάμια φρέσκα εὐκολολύγιστα, ποὺ ἀφθονοῦν στὲς ὄχθες τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐκεῖ· σκιάδια μεγάλα, σὰν ψάθες τῶν σημερινῶν χωρικῶν, πλεγμένα ἀπὸ φύλλα φοινικιᾶς ἀπ' τὲς ὁποῖες ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶνε γεμᾶτος· πέδιλα ἀπὸ τομάρι κατεργασμένο ἢ ἀκατέργαστο ἢ κι' ἀπὸ ξύλο σκαμμένο σὰν παπούτσια, καὶ ἄλλα τέτοια χειροτεχνήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρειαστά.

Σὲ τέτοιες ἀσχολίες δουλεύοντας ὁ Ἀντώνιος στὴ μοναξιά του ἐκείνη τὴν ἀσκητική, ἐκέρδιζε μερικὰ χρήματα στὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρατοῦσε ὅσα ἐχρειάζετο μόνον γιὰ τὸ καθημερινὸ ψωμί του, καὶ λιγοστὸ κι' αὐτό, ὅλα δὲ τ' ἄλλα τὰ ἔδινε εἰς τοὺς φτωχούς.

Ὁ ὕπνος του ἦταν πολὺ ὀλίγος· τὸν διέκοπτε πολὺ συχνὰ τὴ νύκτα γιὰ νὰ προσευχηθῇ μὰ καὶ νὰ γυμνάσῃ τὸ σῶμά του στὴν ἄσκησι καὶ στὴν ταλαιπωρία.

Ὅμως δὲν ἐπέρασε πολὺ καιρὸς καὶ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀδάμαστον τὸν ἀντίκτυπον τῆς τόσο ἀφύσικης ἀσκητικῆς ζωῆς του. Ἐγίνετο δὲ τὸ κακὸ πλειὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ ὅτι ἐπεδίωκε σὲ τόσο νεαρὰ ἡλικία νὰ μιμηθῇ στὴν αὐστηρότητα ἄλλους ἀσκητὰς γέροντας, ποὺ ζοῦσαν κι' αὐτοὶ γύρω ἢ πλειὸ μακρυά, ἀσκητικὴ ζωή, ἐνῷ ἦταν νεώτατος αὐτός· ὅμως μένοντας πλησίον ὁπωσδήποτε σὲ κωμοπόλεις καὶ χωριά, ποὺ εἶχαν ἀρκετὰ κοσμικὴ ζωή, εὑρίσκετο πολὺ κοντὰ στοὺς πειρασμοὺς σὲ μία τόσο εὐπρόσβλητη ἀπ' αὐτὰ ἡλικία.

Ἐὰν ἔμενε μέσα στὲς πόλεις καὶ εἶχε μπρὸς στὰ μάτια του καθημερινῶς καὶ συνεχῶς ἑλκυστικὰ θεάματα, μολονότι εἶνε φυσικὸ νὰ παρασύρουν τὴ σκέψι ἀπὸ τὴν ἁγνότητα, ὅμως θὰ ἦταν εὐκολώτερο νὰ τὰ περιφρονήσῃ. Γιατὶ βλέποντας συνεχῶς ἕνας ἐνάρετος τὰ σκανδαλώδη θεάματα τῆς κοσμικῆς ζωῆς τῶν πόλεων, μὲ γυμνὴ τὴν διαφθορά της, μὲ ὅλη τὴν ἀχρειότητά της, ἀντροπιασιὰ καὶ ἀσχημία της, ἐξοικειοῦται πρὸς αὐτὰ καὶ μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος. Παρακολουθῶντας δὲ κι' ἀπὸ κοντὰ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς σαρκικῆς ζωῆς, ἀηδιάζει ἀπὸ τὴ συχνὴ ἐπανάληψι τῶν τέτοιων θεαμάτων καὶ ἡ ψυχή του, ποὺ εἶνε ἁγνή, τὰ περιφρονεῖ μὲ τὴν βοήθειαν βέβαια τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεόν.

Στὴ μερικὴ ὅμως ἀπομόνωσι, εἰς τὸν ἀσκητισμὸ κοντὰ στὲς πόλεις εἶνε ἀσυγκρίτως δυσκολώτερο τὸ πρᾶγμα. Γιατὶ τὰ σκανδαλιστικὰ θεάματα πέφτουν μπρὸς εἰς τὰ μάτια τ' ἀσκητοῦ, μόνο διαβατικά, χωρὶς νὰ προφθάσῃ αὐτὸς νὰ ἰδῇ τὴν ἀχρειότητά τους καὶ τὴν κρυμμένην ἀσχημιά· χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἀποτελέσματά τους τὰ ὀλέθρια. Ἡ φαντασία του ἀπατημένη κι' ὁδηγημένη δόλια ἀπὸ τὲς φυσικὲς ἀπαιτήσεις τῆς ζωντανῆς καὶ μάλιστα νεανικῆς ὁρμῆς, παρουσιάζει μπρὸς στὰ μάτια του μόνον τὴν ὥμορφη πλαστὴ μεριὰ μιᾶς τέτοιας ἱκανοποιήσεως εἰς τὴ ζωή. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ ἐξιδανικεύει ἔτσι ἐπηρεασμένη ἡ φαντασία τὸ θέαμα, τὸ περιβάλλει μὲ προσωρινὴ ὠμορφιά, προβάλλει τὸ φυσικὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ ὁ ἀθῶος τότε, ἐὰν ἡ ψυχή του δὲν εἶνε πολὺ δυνατή, εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ ὑποταχθῇ χωρὶς κἂν νὰ τὸ νοιώσῃ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ἀλλ' ὅταν ἡ ψυχή του εἶνε πολὺ δυνατή, ἀρχίζει πόλεμον φοβερὸν πρὸς τὴν φαντασίαν του, πρὸς τὴν σκέψιν του, πρὸς τὴν σαρκικὴν ἀπαίτησιν τῆς ζωῆς, πρὸς τὸν ἑαυτόν του, ὁ ὁποῖος ἐπαναστατεῖ τυφλωμένος ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν χυμῶν τῆς ζωῆς, ποὺ τρέχουν ὁρμητικὰ στὲς φλέβες του καὶ διεγείρουν τὰ νεῦρά του.

Σὲ τέτοιες στιγμές, ἢ σὲ τέτοιες ὧρες, κάποτε ἡμέρες, βδομάδες, μῆνες, τὸ ἄτομον εἶνε χωρισμένον σὲ δύο ὑπάρξεις ἐσωτερικῶς. Ἡ μία εἶνε θρησκεύουσα, ἁγνή, ἠθική, εὐγενική· ἡ ἄλλη εἶνε ἀφηνιασμένη, φοβισμένη, ἀπαιτητική, δόλια, προδοτική. Τὴν μίαν μποροῦμε νὰ τὴν ὀνομάσουμε χριστιανικῶς ἀγωνιζομένην ἠθικὴν ψυχήν, τὴν ἄλλην νὰ τὴν ὀνομάσουμε σάρκα, σάρκα ἐπηρεασμένην ἀπὸ ἐχθρικὴν ἐνέργειαν τοῦ διαβόλου, ὠχυρωμένου πίσω ἀπὸ τὰ στερεὰ χαρακώματα τῶν φυσικῶν ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς.

Σὲ τέτοιες στιγμές, ὧρες, μέρες, εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὴ διαφορὰ τῆς διαβολικῆς ἐνεργείας ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι τῆς φυσικῆς ἀπαιτήσεως, ποὺ ἔχει ἡ ζωή, ἡ ὁποία ζητεῖ ἐπίμονα τὴν σχετικήν, τὴν νόμιμον, λογικὴν ἱκανοποίησιν. Γιατὶ ὅταν αὐτὴ ἡ ἀπαίτησις τῆς φυσικῆς ἱκανοποιήσεως τῆς ζωῆς πιέζεται καὶ στραγγαλίζεται ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς ἐκλεκτῆς ἁγνῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ζητεῖ τὸ ἰδανικό, τὸ τέλειον καὶ περιφρονεῖ τὸ πρόσκαιρα, τὰ ἐγκόσμια χάριν τῶν αἰωνίων, τῶν ἐπουρανίων, προκαλεῖ ἐπανάστασιν ὅλου τοῦ ὀργανισμοῦ, βάζοντας σὲ φοβερὴ ἀταξία τὰ νεῦρα, καὶ καταφεύγει στὸ δόλο, παρουσιάζοντας μὲ ὀπτασίες πολὺ ἀπατηλὲς σὰν νὰ εἶνε ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα, πῶς ὅλα τὰ ἐπιθυμητὰ ἀντικείμενα εἶνε εἰς τὴν εὔκολη κατοχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Σ' αὐτὴ τὴ θέσι εὑρέθηκε καὶ ὁ Ἀντώνιος πρὶν νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ποὺ ἐπεδόθηκε στὸν ἀσκητισμόν, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ τῶν πόλεων. Αὐτὴ τὴ σύγχισι τῆς φωνῆς τῶν ἀπαιτήσεων τῆς φυσικῆς ζωῆς, μὲ τὲς πειρασμικὲς ἐνέργειες τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἁγνότητος διαβόλου, ἔπαθε ὁ Ἀντώνιος, ὡς ἀντίκτυπον τῆς τόσῳ ἁγνῆς μὰ καὶ τόσῳ ἀφύσικης ζωῆς του. Τὴν κατάστασί του αὐτὴν μᾶς τὴν περιγράφει πολὺ ζωντανὰ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ὡς πρώτους πειρασμοὺς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου στὸ Β΄ κεφάλαιον τοῦ Βίου καὶ τῆς Πολιτείας αὐτοῦ.

«Ὁ μισόκαλος ὅμως καὶ φθονερὸς διάβολος δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀνεχθῇ βλέπων τοιαύτην ἀτόφασιν εἰς νέον ἄνθρωπον· καὶ ἐπεχείρησε νὰ χρησιμοποιήσῃ κατ' αὐτοῦ τὰ μέσα εἰς τὰ ὁποῖα εἶνε ἔμπειρος. Καὶ πρῶτον μὲν προσεπάθει νὰ ἀπομοκρύνῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὸν τὰ κτήματά του, τὴν περὶ τῆς ἀδελφῆς φροντίδα, τὴν ἀγάπην τῶν συγγενῶν του, τὴν ἀγάπην τῶν χρημάτων, τῆς δόξης, τὰς ποικίλας ἀπολαύσεις τῆς τροφῆς καὶ τάς ἄλλας ἀναπαύσεις τῆς ζωῆς καὶ τέλος τῆς ἀρετῆς

(Συνέχεια εἰς τὴν 10ην Σελίδα)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΑΠΟΣΒΕΣΙΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΧΡΕΩΝ

ΕΙΝΕ, ἀπὸ ἀπόψεως μελλοντικῆς, πολὺ ἐνθαρρυντικὸν ὅτι πολλαὶ Κοινότητες, ἀκολουθοῦσαι τὸ πνεῦμα σχετικῆς ἐγκυκλίου τῆς Σ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἔσπευσαν νὰ ὑποβιβάσουν κατὰ πολὺ τὰς ὑποθήκας ἐπὶ τῶν κοινοτικῶν των κτιρίων καὶ ἰδίως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ των. Μὲ θαυμαστὴν φιλοτιμίαν ἀρκεταὶ Κοινότητες, προβᾶσαι εἰς εἰδικὸν ἔρανον, κατώρθωσαν εἰς σχετικῶς μικρὸν χρονικὸν διάστημα, νὰ ἔλθωσιν εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τοὺς κρατοῦντας τὰ ἐνυπόθηκα δάνειά των καί, κατόπιν ὡρισμένου ἐξωδίκου καὶ τιμίου συμβιβασμοῦ, νὰ ἐλαττώσωσι τὰ κοινοτικὰ χρέη δι' ἀμέσου καταβολῆς μετρητῶν. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν εἶνε:—ἡ τῆς Τζαμέϊκα, ἡ τοῦ Κλίντον, Μασσ., ἡ τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἐν Νιοὺαρκ, ἡ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Λόουελλ, ἡ τῆς Ἁγ. Τριάδος τῆς ἰδίας πόλεως, ἡ τοῦ Σαὶντ Λούϊς, ἡ ὁποία ἐπὶ τῇ ἀμέσῳ πληρωμῇ μετρητῶν ὑπεβίβασε τὸ ἐνυπόθηκον δάνειόν της ἀπὸ 92 χιλιάδες δολλ. εἰς 36 χιλιάδας μόνον. Εἶνε καὶ πολλαὶ ἄλλαι τοιαῦται Κοινότητες αἱ ὁποῖαι, χάρις εἰς τὰς θαυμασίας ἐνεργείας τῶν Ἱερατ. Προϊσταμένων καὶ τῶν Συμβουλίων των, ἐπέτυχον νὰ προσφέρουν εἰς ἑαυτὰς πολὺ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Εἰς πολλὰς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμέσῳ πληρωμῇ μετρητῶν, ἐχαρίσθησαν ἕως 60 ο)ο τῶν χρεῶν των, διότι, φαίνεται, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην χώραν, ἐδῶ ἐφαρμόζει ἡ λαϊκὴ παροιμία καὶ τὸ γνωστὸν ἐμπορικὸν μέτρον: «κάλλιο 5 καὶ στὸ χέρι».....ς Ὅλαι αὐταὶ αἱ θαυμάσιαι ἐνέργειαι δεικνύουν πασιφανῶς ὅτι οἱ Ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς ἐνδιαφέρονται μεγάλως διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν Κοινοτικῶν των πραγμάτων. Αὐτὸ ἐπίσης δεικνύει ὅτι, εἰς τὸ μέλλον, θὰ φροντίσουν οἱ ὁμογενεῖς μας νὰ φέρωσιν εἰς φῶς ἔργα τὰ ὁποῖα ὁμολογουμένως, θὰ τιμῶσιν ἡμᾶς συνολικῶς. Ἂς καταβληθῇ λοιπὸν πᾶσα συστηματικὴ προσπάθεια πρὸς τοιαύτας ὡραίας κατευθύνσεις.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥΣ

ΕΙΤΕ διότι εἶνε ἐκτάκτως ἀπησχολημένοι, εἴτε διότι δὲν ἔχουν πολλάκις πρόχειρα σχετικὰ στελέχη, ἀναβάλλουν πολλοὶ Ἱερ. Προϊστάμενοι νὰ δίδουν, ἅμα τῇ τελέσει τῶν Ἱερ. Μυστηρίων, τὰ πιστοποιητικὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ καταβάλληται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, διότι περιουσίαι ὁλόκληροι ἐκινδύνευσαν καὶ κινδυνεύουν νὰ χαθοῦν ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι δὲν ἐδόθησαν τὰ οἰκεῖα πιστοποιητικά. Τὸ πιστοποιητικὸν βαπτίσεως πρέπει νὰ δίδεται εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ ἐνδιαφερομένου εὐθὺς ἅμα τῇ τελέσει τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἱ. Βαπτίσματος καθαρογεγραμμένον. Ὡσαύτως τὸ πιστοποιητικὸν γάμου πρέπει νὰ δίδηται ὁμοίως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους εὐθὺς ὡς σταλῇ τοῦτο ἐκ μέρους τοῦ Γραφείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τὸν γάμον. Ἂς δίδεται τοῦτο ἀμέσως διότι ἐνδέχεται νὰ μετοικήσουν ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς ἄλλην πόλιν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ προσγίνῃ μεγάλη βλάβη εἰς αὐτούς. Εἶνε ὑψίστης σημασίας τὰ πιστοποιητικὰ ταῦτα καὶ οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἀμέλεια.

ΜΙΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΣ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΑΡΧΑΣ τοῦ ἔτους 1907 ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀποσταλεὶς εἰς Ἀμερικήν, ἀνέλαβεν ἐφημεριακὰ καθήκοντα ἐν Pueblo, Colo. ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης Κάλλιστος. Ὁ πρᾶος καὶ ἥρεμος αὐτοῦ χαρακτὴρ καὶ τὰ πολλά του προσόντα ἐγνώσθησαν ταχύτατα εἰς ἄλλας μεγαλωνύμους Κοινότητας τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν καὶ ἀπὸ τῆς Κοινότητος Pueblo, κατόπιν ἐπιμόνων αἰτήσεων, ἐξυπηρέτησε τὰς Κοινότητας Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ Los Angeles ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Ἡ Ἐκκλησία τιμῶσα τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸ μέγα ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης πρὸ 10 ἐτῶν, ὡς Ἐπίσκοπον Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἤδη ὁ Σεβ. Κάλλιστος, τὸν μῆνα τοῦτον, κλείει τριακονταετῆ καρποφορωτάτην ἐργασίαν ἐν Ἀμερικῇ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὰ εἴκοσιν ἔτη ὡς Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου καὶ τὰ 10 ἔτη ὡς Ἀρχιερέως, ἤτοι τὰ 30 ἐν ὅλῳ ἔτη του ἐν Ἀμερικῇ, ἀνύψωσαν Αὐτὸν δικαιότατα εἰς τὴν βαθυτάτην ἐκτίμησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Τὸ Περιοδικὸν τοῦτο καὶ ἡ σύνταξις τῆς στήλης ταύτης μετὰ χαρᾶς διερμηνεύουν τὰς εὐλαβεστάτας εὐχὰς τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ποιμνίου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριακονταετοῦς του ἐνταῦθα ὑπηρεσίας. Ταπεινὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν κλεινὸν Ἱεράρχην καὶ Πατέρα.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ

ΕΝ ΑΠΟ τὰ πρῶτα μελήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εὐθὺς μόλις ἀποκατεστάθη ἐνταῦθα ἦτο: —πῶς νὰ φανῇ θετικῶς χρήσιμος εἰς τὴν ἐνταῦθα σπουδάζουσαν φοιτητικὴν νεολαίαν. Δι' αὐτὸ ἐξαιρετικῶς χαίρει καὶ ἡ σύνταξις τοῦ Περιοδικοῦ τούτου ἐπὶ τῇ ὡραίᾳ ἀποφάσει τῆς μεγάλης καὶ ἀνθηρᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πίτσμπουργκ, ὅπως εἰς τὸ μέγα κοινοτικόν της κτίριον παραχωρῇ δωμάτια διὰ νὰ διανυκτερεύουν καὶ καταλύουν οἱ αὐτόθι Ἕλληνες φοιτηταί. Τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς σκέψεως ταύτης εἶνε, ὄντως, ἀνυπολογίστου σημασίας. Διότι ὄχι μόνον θὰ βοηθήσῃ τούτους εἰς τὴν αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν των, ἀλλὰ καὶ θὰ συνδέσῃ αὐτοὺς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν στενότερον. Ἡ φροντὶς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ εἰς ἄλλας Κοινότητας. Τὸ δοθὲν θεάρεστον παράδειγμα ἐκ μέρους τῆς λίαν προοδευτικῆς Κοινότητος Πίτσμπουργκ, πρέπει νὰ εὕρῃ καὶ θὰ εὕρῃ μιμητὰς καὶ ἄλλας μεγαλωνύμους Κοινότητας. Ἄλλως τε καὶ οἱ εἰδικοὶ κανονισμοὶ συνιστοῦν μίαν τοιαύτην ὡραίαν κίνησιν ὑπὲρ τῶν σπουδαζόντων νέων μας. Ἂς κάμουν ὅ,τι δύνανται αἱ Κοινότητες καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Ο ΑΜΒΩΝ

Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρα Καββάδα,
Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικῆς

«Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.»

Γιὰ νὰ κατανοηθῇ καλλίτερα ὁ τρίτος μακαρισμὸς πρέπει νὰ λάβουμε ὡς βάσιν τοῦ κηρύγματος τούτου τοὺς δύο πόλους τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ· ὁ ἕνας εἶνε ἡ παραγγελία πρὸς τοὺς μαθητάς του: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι».

Ὁ ἄλλος εἶνε ἡ τελευταία προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐπάνω στὸ σταυρό του καὶ ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι».

Μὲ τὸν ἕνα προσκαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὅσοι μποροῦν νὰ ἀρνηθοῦν τὸν ἑαυτόν των, νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν στενό, πνιγηρὸν κύκλον τῶν συμφερόντων τους, τῶν μικροφιλοδοξιῶν τους, τοῦ ἀτομικισμοῦ των καὶ νὰ πάρουν στοὺς ὤμους τὸν βαρὺν σταυρὸν τῆς ἀνεξάντλητης ὑπομονῆς μπρὸς στὸν ἄδικον κοινωνικὸν κατατρεγμὸν ἢ τὴν φαρμακερὴν παρανόησιν, καὶ τῆς ἀμείωτης ἀγάπης πρὸς κάθε συνάνθρωπον, ὄχι δὲ ὀλιγώτερον πρὸς τὸν κάθε ἄνθρωπον, ποὺ θέλει νὰ τοὺς εἶνε ἐχθρός. Εἰς τὸν ἄλλον εἶνε τὸ ἐφηρμωσμένο παράδειγμα τῆς ἄφθαστης αὐτῆς διδασκαλίας, προσευχὴ πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα νὰ συγχωρήσῃ τοὺς σταυρωτάς του.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο κατανοοῦμεν τώρα τὸ γιατὶ εἶπεν εἰς τὸν τρίτον μακαρισμόν του «Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν». Μακάριοι δηλ. ἐκεῖνοι, ποὺ εἰς τὸν καθημερινὸν σκληρὸν ἀνταγωνισμὸν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, δὲν ἀφήνουν τὴν σκέψι τους καὶ τὴν ψυχήν τους νὰ ἐκτροχιασθοῦν πάνω στὲς λυγισμένες σιδηρογραμμὲς τοῦ ἀτομικισμοῦ των, ἀλλὰ μὲ ὑπομονήν, ἀνοχήν, πραότητα καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην, ἰσάζουν σιγὰ-σιγὰ τὲς σιδηροδρομικὲς αὐτὲς γραμμὲς καὶ τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς των προχωρεῖ εἰρηνικά.

Κι' ἂν θέλουμε νὰ ἐκτείνουμε τὴν ἔννοιαν τοῦ μ α κ ά ρ ι ο ι ο ἱ π ρ α ε ῖ ς, προσθέτουμε ὅτι εἶνε μακάριοι ἐκεῖνοι, ποὺ μὲ κάθε θυσία τους ἀποφεύγουν νὰ τεθῇ ὁ ἑαυτός των ἀντιμέτωπος καὶ εἰς ἐχθρικὴν στάσιν πρὸς κάθε προκλητικὸν συνάνθρωπον· δίνοντας δὲ τόπον στὴν ὀργή, κατορθώνουν μὲ τὴν ἡμερότητα, ἐπιείκειαν καὶ καλωσύνην νὰ ἐφαρμόζουν εὐγενικὰ τὸν ὑπέροχο νόμο τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ πρὸς ἐκείνους. Ἡ ἀνταμοιβὴ τους θὰ εἶνε, ὅτι θὰ κληρονομήσουν τὴν γῆν.

Εἰς τὸν μακαρισμὸν αὐτὸν κατ' ἐξαίρεσιν θὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ δεύτερον μέρος του, ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴν .«κ λ η ρ ο ν ο μ ή σ ο υ σ ι τ ὴ ν γ ῆ ν». Τί εἴδους ἀμοιβὴ εἶνε αὐτή, ἡ κληρονομία τῆς γῆς;

Εἰς πολλὲς μὲν περιπτώσεις, ἀλλ' ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς μακαρισμούς, ὑπόσχεται ὁ Σωτὴρ Χριστὸς διαφόρους ἀμοιβάς. Εἰς ἄλλους λέγει ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ εἰς ἄλλους ὅτι τὸν Θεὸν ὄψονται· εἰς ἄλλους ὅτι θὰ κληθοῦν υἱοὶ Θεοῦ καὶ εἰς ἄλλους ὅτι παρακληθήσονται. Ἐὰν ἐξετάσουμε κατὰ βάθος ὅλες αὐτὲς τὲς ἀμοιβὲς θὰ εὕρουμε ὅτι εἶνε διάφοροι δρόμοι, ποὺ ὁδηγοῦν καὶ ἀπολήγουν εἰς ἕνα κεντρικὸν σημεῖον, καὶ τὸ κεντρικὸν αὐτὸ σημεῖον εἶνε ἡ ἀπόλυτος εὐτυχία τὴν ὁποίαν ποθεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε πλασμένη καὶ προωρισμένη. Ἡ ἀπόλυτος δὲ αὐτὴ εὐτυχία ἀφορᾷ κυρίως τὴν μέλλουσαν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου (δὲν ἀποκλείει δὲ καὶ τὴν παροῦσαν) καὶ προέρχεται ἀπὸ τὴν προσπάθειαν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ νὰ σκέπτεται, νὰ θέλῃ καὶ νὰ ἐνεργῇ σύμφωνα μὲ τὸ θεῖον θέλημα.

Ἔχοντες τώρα τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν, ἂς ἐξετάσουμε ὀλίγο πλατύτερα τὸν μακαρισμὸν αὐτόν: «Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν».

Καὶ πρῶτον προκύπτει ἡ ἀπορία ἐὰν ὁ μακαρισμὸς αὐτὸς εἶνε ὑπόσχεσις ἀνταμοιβῆς εἰς τὸ μέλλον ἢ εἶνε βεβαίωσις ὅτι αὐτοί, οἱ πραεῖς ἔχουν ὁλοένα τὴν ἀνταμοιβή τους. Ἐὰν δηλ. οἱ πραεῖς, ἐκεῖνοι, ποὺ μὲ τὴν ἡμερότητα, πραότητα, ὑποχωρητικότητα, συμβιβαστικότητά τους ἐπιδιώκουν τὴν διατήρησιν μιᾶς ἀδελφικῆς ἀγάπης εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις πρὸς τοὺς συνανθρώπους των, πρόκειται νὰ ἀνταμειφθοῦν ἀργότερα ἢ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωήν, κληρονομῶντας τὴν γῆν, ἢ τὴν κληρονομοῦν ὁλοένα, γίνονται κάτοχοι τῆς κληρονομίας αὐτῆς ἐδῶ μὲ τὴν πραότητά τους, μὲ τὴν εὐγενικὴν συμπεριφοράν τους.

Ἡ ἀπάντησις βγαίνει ἀπὸ τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καθένας μας, εἴτε στὴ συναναστροφὴ καὶ στὰ παιγνίδια μας μὲ τἄλλα παιδιά, φιλονικοῦμεν, εἴτε ζητῶντας ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας κάτι τι θυμώνουμε, ποὺ δὲν μᾶς τὸ δίνουν, ἡ αἰτία τῆς δυσαρεσκείας μας αὐτῆς εἶνε ἡ ἄγουρη ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ ἱκανοποιήσουμε κάπως τὴ θέλησί μας καὶ βρίσκουμε τοὺς ἄλλους ἐνάντιους. Ἀλλὰ τὴν ἱκανοποίησιν αὐτὴν τῆς θελήσεώς μας, ὀρέξεώς μας, πόθου μας ἢ ἐπιθυμίας μας τὴν ἐπιζητοῦμε, διότι μὲ τὸν παιδικόν μας νοῦν, φανταζόμεθα ὅτι ἡ ἱκανοποίησις αὐτὴ θὰ μᾶς παρεῖχε κάποιο εἶδος εὐτυχίας. Μπορεῖ ἡ εὐτυχία, ποὺ ἐπιζητήσαμε νὰ ἦταν ψεύτικη, φανταστική· μπορεῖ νὰ ἦταν μόνον στιγμιαία ὥστε νὰ μὴν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ φιλονικήσουμε ἢ νὰ πικραθοῦμε γι' αὐτήν· μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἦταν στὴν πραγματικότητα δυστυχία ἀντὶ εὐτυχίας. Μὰ τὸ παιδικὸ μυαλό μας καὶ ἡ φτωχὴ πεῖρά μας δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ καὶ ζυγίσῃ τέτοια πράγματα, τέτοιες διαφορές, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἱκανοποιεῖτο ἡ θέλησίς μας, ἐκείνη τὴν ὥραν, εἴχαμε τὸ αἴσθημα τῆς πίκρας, τῆς δυσαρεσκείας.

Ἐξετάζοντας σήμερα, μεγαλωμένοι καὶ μὲ περισσότερη πεῖρα καὶ κρίσι, τὴν τότε θέλησί μας καὶ τὲς τότε ὀρέξεις μας, γελᾶμε μὲ τὸν ἑαυτόν μας, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι, εἰς ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ποὺ ἐζητοῦσε τότε, ἐφαντάζετο ὅτι ὑπῆρχε ἡ εὐτυχία. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅμως τοῦτο δὲν ἐνεργοῦμε διόλου καλλίτερα τώρα, μεγαλωμένοι. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε τὸ ὅτι ἐνῷ τώρα ἀπεκτήσαμε μάθησι, πεῖρα, κρίσι, ἡ ὀρέξεις μας καὶ ἡ φανταστικὲς ἀνάγκες μας εἶνε πλειὸ δυνατές, πλειὸ στεροποιημένες ἀπὸ ὅσο ἦσαν ἡ παιδικές μας. Θεωροῦμε σήμερα ἀνάγκη μας, ποὺ πρέπει ὅπως κι' ὅπως νὰ ἱκανοποιηθῇ, τὸν ἐγωϊσμόν μας, τὲς ματαιοδοξίες μας, τὴν ἀναγνώρισι ἀπὸ τοὺς ἄλλους κάποιας φανερῆς ἢ ἀνεκδήλωτης ἀξίας μας, τὸν σεβασμὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους κάποιας ὑπεροχῆς μας, μολονότι τὴν οἰκοδομήσαμε ἴσως μὲ ξεκάρφωτα ξύλα καὶ πάνω στὰ ἀκάθαρτα στάσιμα νερὰ ἑνὸς ἕλους, ποὺ κατὰ τὸ μεσημέρι πέφτει ὁ ἥλιος ἀπάνω του καὶ τὸ κάνει νὰ λαμποκοπάῃ ψεύτικα.

Μὲ ἀπροσεξία μας δὲ ἢ μὲ σκόπιμη καλλιέργεια ἐρρίζωσαν τὰ πάθη μας αὐτὰ στὸ μυαλό μας καὶ ἔχουν μία τέτοια πιεστικὴ δύναμι, ὥστε λιγάκι νὰ κτυπηθοῦν ἢ κλονισθοῦν ἀπὸ ἐξωτερικὲς ἀντιθέσεις, μᾶς τραντάζουν φοβερὰ

τὸν νοῦν καὶ μᾶς θολώνουν τὴ σκέψι καὶ κρίσι καὶ φανταζόμεθα ὅτι ἐχάσαμε τὴν εὐτυχία, ποὺ μᾶς ἀξίζει καὶ μᾶς πρέπει.

Θέλουμε λοιπὸν νὰ ἀμυνθοῦμε νὰ τὰ ἱκανοποιήσουμε.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶνε εὔκολο οὔτε καὶ ὠφέλιμο νὰ ἱκανοποιῇ κανεὶς τὰ κέφια του καὶ τὰ πάθη του, συντρίβει τὴν ἐσωτερικήν του ζωήν, ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, στὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα εἶνε φυσικὰ καὶ κάποτε πολὺ χρειαστὰ στὸν κοινωνικὸν ἀνταγωνισμόν.

Ἔτσι, εἴτε μένουν ἀνικανοποίητα τὰ πάθη αὐτά, ποὺ παρουσιάζεται ἡ ἱκανοποίησίς τους ὡς ἀνάγκη ἀπαραίτητος, εἴτε ἱκανοποιοῦνται μέσα σ' ἕνα φοβερὸ ἀνταγωνισμό, καὶ πολὺ συχνὰ μάλιστα μὲ παράνομα βίαια μέσα, πάντα φέρνουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, δηλ. δυσαρέσκειες καὶ ἔλλειψι εὐτυχίας. Ἠμπορεῖ νὰ μὴν αἰσθάνεται ἀμέσως τὴν δυστυχίαν αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ξέρῃ καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι τοῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀσυμβίβαστη συμπεριφοράν του καὶ τὴν ἀντικοινωνική του ζωήν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν κάνει διαφοράν, ὅπως καὶ εἰς τὸν ἀλκοολικόν, ποὺ πίνοντας γιὰ νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία, χώνεται περισσότερα στὴ δυστυχία συνεχῶς.

Καὶ τώρα ἂς σχετίσουμε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἀμοιβήν, ποὺ ὑπάρχει διὰ τοὺς πραεῖς, τοὺς συμβιβαστικούς, εἰς τὸν τρίτον μακαρισμόν, ὅτι θὰ κληρονομήσουν τὴν γῆν.

Ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν εἶνε πραεῖς, καὶ στὸ κάθε τι χωρὶς καμμίαν ἠθικὴν ἀνάγκην προσβάλλονται καὶ προσβάλλουν, ὑβρίζουν, ἐπιτίθενται καὶ κάποτε φθάνουν μάλιστα μέχρι φόνου, χάριν συμφέροντος, πείσματος, ἐγωϊσμοῦ, ψευτοφιλότιμου, ματαιοδοξίας, καὶ ἂν ἀκόμη ἔτσι ἱκανοποιοῦνται. ἔχουν τὴν ἱκανοποίησιν αὐτὴν πολὺ πρόσκαιρην, πολὺ ἀμφίβολην καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ὁλοφάνερη τὴ δυστυχία τους. Ἐκεῖνοι ὅμως, ποὺ εἶνε πρᾶοι, ὑποχωρητικοί, συμβιβαστικοὶ καὶ θυσιάζουν τὸ πεῖσμα, τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὸ κακῶς νοούμενο φιλότιμο καὶ δὲν σκοτίζονται νὰ ἱκανοποιήσουν τὲς ψευδοανάγκες αὐτές, δὲν ὑπόκεινται στὲς λυπηρὲς συνέπειες, τὲς ὁποῖες ὑφίστανται οἱ ἄλλοι. Ἔχουν τὴν συνείδησί των ἀναπαυμένην ὅτι δὲν ὕβρισαν, δὲν προσέβαλαν κανένα, ὅτι συνέβαλαν εἰς τὸ νὰ κερδιθῇ καὶ ὁ ὀργίλος καὶ νὰ πάρῃ ἕνα καλὸ παράδειγμα ὁ φιλόνεικος, εἰς τὸ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ὁμόνοια καὶ ἀδελφικὴ συνεργασία τῶν ἀνθρώπων. Ἔχοντας δὲ ὑπ' ὄψει τὸ ἀμίμητον λόγιον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ: «τί γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπον ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» μποροῦμε ὡς ἐξῆς νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε στὴν περίπτωσιν αὐτήν:—τί γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπον ἐὰν κερδίσῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου καὶ ἱκανοποιήσῃ τὰ ἄθλια πάθη του, ὅταν ζημιωθῇ τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεώς του, ποὺ ἀξίζει κυριολεκτικὰ ὅσο τὸ νὰ ἔχῃ στὴν κατοχή του, τὸ ν' ἀποκτήσῃ δηλαδὴ σᾶν κληρονομία, ὅλη τὴ γῆ;—

Ἑπομένως ἂν πάρουμε τὴν φράσιν τοῦ Χριστοῦ κληρονομία τῆς γῆς εἰς τὴν βαθειά της, ἀλλὰ μεταφορικὴν ἔννοιαν, βρίσκουμε ὅτι εἶνε ἡ πραγματική, ἄδολη εὐτυχία στὴ ζωή, ἡ ὁποία δὲν ἀνταλλάσσεται οὔτε μὲ ὅλα τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἕνας τσιφλικιοῦχος, μὲ τσιφλίκι του ὅλη τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν τῆς γῆς αὐτῆς. Ἑπομένως ὁ μακαρισμός, «μακάριοι οἱ πραεῖς ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν», δὲν δίνει ὑπόσχεσιν γιὰ τὴν ὁποίαν ἕνας σκεπτικιστὴς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀμφιβάλῃ, ἀλλὰ εἶνε βεβαίωσις ἑνὸς ἀναμφισβητήτου γεγονότος, ποὺ συμβαίνει συνεχῶς καὶ ποὺ τὴν ἀλήθεια του μπορεῖ καθένας μας νὰ δοκιμάσῃ ἔστω καὶ προσωρινῶς.

Ἡ κληρονομία λοιπὸν τῆς γῆς εἶνε κληρονομία ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἀποκλείεται κανένας. Ὅλοι εἶνε νόμιμοι κληρονόμοι. Ὡς τίτλον δὲ τῆς κληρονομιᾶς αὐτῆς γιὰ νὰ γείνῃ ἀναμφισβήτητος κάτοχός της πρέπει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ καθένας πραότητα, ἐπιείκειαν, ἀγαθὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ὑπομονήν, ὑποχωρητικότητα, συμβιβαστικότητα, τὰ δυνατὰ αὐτὰ στοιχεῖα, ποὺ προάγουν τὴ συνεργασία τῶν ἀτόμων καὶ ὁμάδων στὴν κάθε κοινωνίαν καὶ ἀδελφώνουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σὲ μίαν εὐλογημένην οἰκογένειαν.

Καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς τέτοιου οὐρανίου ἰδανικοῦ ὁ Σωτὴρ Χριστὸς σ' ἄλλη περίπτωσι, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς του. «Ἰδοὺ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων»—καὶ «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς.»

Νὰ ἡ πραγματικὴ ἔννοια τοῦ «Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.»

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης Σελίδος)

τὴν δυσκολίαν καὶ τὴν μεγάλην προσπάθειαν ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται δι' αὐτήν· ἐπρόβαλλε δὲ ἐπίσης εἰς αὐτὸν τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος καὶ τὸ μακρὸν τοῦ χρόνου. Ὕψωσε τοιουτοτρόπως πολὺν κονιορτὸν ἐπιχειρημάτων διαφόρων εἰς τὴν διάνοιάν του, θέλων νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ἀπόφασίν του».

Ἕως ἐδῶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος χαρακτηρίζει τὸν ἀγῶνα τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου εἰς τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἀσκητικοῦ του βίου, ὡς πάλην αὐτοῦ πρὸς τὴν διάνοιάν του. Καὶ ἦτο πολὺ φυσικὸν ἡ διάνοιά του, ἡ σκέψις του νὰ παρουσιάζῃ εἰς τὸν Ἀντώνιον τὸ ἐρώτημα: ἐὰν ἔκαμε καλὰ ἢ κακὰ ἀπαρνηθεὶς τὸν κόσμον, τὰ κτήματά του, τὴν ἀδελφήν του, τὴν ἀγάπη τῶν συγγενῶν του, τὰ χρηματικὰ κέρδη, τὴν δόξαν, τὰ καλὰ φαγητὰ καὶ τὰς ἀναπαύσεις τῆς ζωῆς· καὶ ἐὰν θὰ ἦτο δυνατὸν παρὰ τὰς θυσίας αὐτὰς νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀρετήν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἀγὼν αὐτὸς θὰ ἀπαιτοῦσε χρόνον πολύν, τὸ σῶμά του πιθανὸν νὰ μὴν ἠμποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ.

Κατόπιν ὅμως ἔρχονται εἰς τὸν Ἀντώνιον οἱ πειρασμοὶ τοῦ διαβόλου κατὰ θείαν παραχώρησιν πρὸς δοκιμασίαν τῆς ψυχικῆς του δυνάμεως. Τοὺς πειρασμοὺς τούτους τοὺς ξεχωρίζει καθαρὰ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, λέγων κατόπιν:

«Ὅταν δὲ εἶδεν ὁ ἐχθρὸς νικώμενον τὸν ἑαυτόν του..... τότε ἐμπιστευόμενος εἰς τὰ «ἐπ' ὀμφαλοῦ γαστρὸς αὐτοῦ» ὅπλα καὶ κομπάζων δι' αὐτά, (διότι αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν πρώτην του παγίδα κατὰ τῶν νεωτέρων), προχωρεῖ κατὰ τοῦ νεανίου, τοῦ Ἀντωνίου, καὶ ἀνησυχεῖ μὲν καὶ ταράσσει αὐτὸν κατὰ τὰς νύκτας, κατὰ τοιοῦτον δὲ τρόπον ἐνοχλεῖ αὐτόν, ὥστε καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔβλεπον τὸν Ἀντώνιον νὰ ἐννοοῦν τὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ διαβόλου διεξήγετο. Διότι ὁ μὲν διάβολος ἀκαθάρτους λογισμοὺς ἐπρόβαλλε ὁ δὲ Ἀντώνιος μὲ τὰς προσευχάς του τοὺς ἀνέτρεπε. Καὶ ὁ μὲν διάβολος εἶχε τὴν ὑπομονὴν ὡς γυνὴ νὰ παρουσιάζεται κατὰ τὰς νύκτας καὶ νὰ μιμῆται κάθε τρόπον, μόνον διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν Ἀντώνιον..... καὶ ὑπενθύμιζεν εἰς αὐτὸν τὴν γλυκύτητα τῆς ἡδονῆς, αὐτὸς δὲ ἔσβυνε τὸ πῦρ τοῦ πειρασμοῦ ἐνθυμούμενος τὸν Χριστόν. (Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου παρὰ τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου, μετάφρ. Μεγ. Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου. Ἱ. Προϊστ. τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδ. Κοινότητος.)

Ἐπὶ τῆς διηγήσεως ταύτης τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἐστηρίχθη ἡ Ἁγιογραφία τῶν Βυζαντινῶν ἀλλὰ καὶ ἡ ζωγραφικὴ τῶν νεωτέρων χρόνων τῆς Δύσεως ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος, περὶ τῆς ὁποίας θὰ κάμωμεν λόγον εἰς τὸ ἑπόμενον.

Οἰκ. Ἐμμ. Παπαστεφάνου, Ἱερ. Προϊσταμένου
Worcester, Mass.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἔγραψα πολλὲς φορὲς εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον γιὰ τὴν τραγικὴ κατάστασι, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ἡ νεολαία μας στὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶ. Ἔγραψαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι περὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς νεολαίας μας:

Τί θὰ γίνουν τὰ παιδιά μας· τὰ κορίτσια μας καὶ τ' ἀγόρια μας;

Ἔμποροῦσα ἀλλοιῶς νὰ ἔθετα τὸ ζήτημα, ὡς ἑξῆς:

«Τὸ μέλλον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ.»

Μὰ ἐπειδὴ εἰδικῶς γράφω γιὰ τὴν ἐδῶ Ἑλληνικὴ νεολαία, ἐρωτῶ:

Θρησκεύουν ἢ δὲν θρησκεύουν σήμερον οἱ νέοι μας; Θὰ θρησκεύουν ἄρά γε καὶ θὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὸ μέλλον;

Ἀληθινὰ μεγάλο πρόβλημα, ποὺ βαρύνει στὸ στῆθος κάθε γονέως καὶ κάθε ἀληθινοῦ Ἕλληνος Ὀρθοδόξου κληρικοῦ καὶ λαϊκοῦ.

Καὶ πόσον ἀληθῶς βαρύνει ἡμᾶς τοὺς διδασκάλους καὶ ἱερεῖς τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ τὸ ζήτημα τοῦτο! Γιατὶ ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ ἀπὸ ἡμᾶς πρὸ παντός, ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας.

Πόσον τρομερὰ εἶναι ἡ εὐθύνη μας διὰ τὸ μέλλον κυρίως τὸ πνευματικὸν τῶν παιδιῶν μας! Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὑπερηφανευόμεθα, ἅμα βλέπουμε τοὺς νέους καὶ τὰς νέας νὰ εἶναι πολλάκις πρῶτοι εἰς τὰς κατωτέρας καὶ ἀνωτέρας Ἀμερικανικὰς καὶ Ἀγγλικὰς Σχολὰς καὶ τὰ Πανεπιστήμια καὶ ὑπέροχοι πολλὲς φορὲς καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, ποὺ καταπιάνονται· τοὺς καμαρώνομεν, ὅταν γίνωνται μεγάλοι κυβερνῆται καὶ διοικηταὶ εἰς τὰς ὀργανώσεις μας, ἐνθουσιώδεις εἰς ἐθνικὰ ἔργα καὶ ἐκπαιδευτικά, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅμως μέρος ἅμα κυττάξωμεν βαθύτερα τὴν ψυχήν των, ἅμα ἐξετάσωμε σοβαρὰ τί ἰδεώδη ἔχουν, τί θεὸ λατρεύουν, πῶς θρησκεύουν, ἂν ζοῦν ἐσωτερικὴν ζωήν, ἂν πράγματι ζῇ μέσα τους τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα, ἀνακαλύπτομεν δυστυχῶς, ὅτι οἱ νέοι μας δὲν ἐννοοῦν καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν λειτουργίαν μας, τοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει δικαιολογεῖται ἡ Νέα Γενεὰ ὅτι δι' αὐτὸ δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Βέβαια καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ὀλίγοι αἰσθάνονται αὐτὰ καὶ δὲν τοὺς αἰσθάνονται ἀκόμη καὶ οἱ πεπαιδευμένοι πολλὲς φορές, δὲν ἐννοοῦν καὶ δὲν αἰσθάνονται, ὅπως πρέπει τὴν ἰδικήν μας ζωήν, τὰ ἰδικά μας ἰδεώδη, τὸν ἰδικόν μας πολιτισμόν. Αὐτὴ εἶναι ἡ πικρὰ πραγματικότης.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ἡ ἑξῆς:

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νέους μας ζοῦν μὲ ἄλλες ἰδέας. Αὐτοὶ εἶναι βυθισμένοι στὸν δῆθεν ἐπιστημονικὸν ὑλισμόν. Ἄκουσα νὰ μοῦ λένε κατὰ πρόσωπον, νέοι μορφωμένοι στὰ Colleges. «Σεῖς εἶσθε οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς φανατικοὺς Ἑβραίους, οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς Ρωμαιο-Καθολικοὺς Ἰρλανδούς. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε φανατικοί. Εἴμαστε ὀπαδοὶ τῆς ἐξελίξεως.. Εἴμαστε revolutionists.

Ἄλλος μοῦ εἶπε, «Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν κλασικὸ Ἑλληνικὸ Πολιτισμό. Μὰ ἐπειδὴ ἐπήγαινα στὴν Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία στὸ Sunday School, ἐννοῶ καλὰ καὶ αἰσθάνομαι τοὺς ὕμνους των, τὸ κήρυγμα καὶ τὴν γλῶσσάν των». Μ' ἄλλα λόγια στὸ βάθος του ἀνήκει στὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὸ σεβασμό, τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴ μάννα του ἔρχεται στὴν Ἐκκλησία μας κάποτε· παντρεύτηκε Ἑλληνικά, λαμβάνει μέρος στὴν Ἑλληνικὴ ζωὴ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια τοῦ κόσμου καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι, ὅπως λένε.

Κάποια ἄλλη νέα εἶπεν ἐμφαντικά, ὅτι ἕως ὅτου ἔχουν τὴν ἀνάγκην τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα καὶ ἐξαρτῶνται κάπως ἀπ' αὐτούς, πρὸς χάριν των θὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μερικοὶ νέοι καὶ νέες, ποὺ θὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κίνησιν καὶ ζωήν. Μὰ ἅμα γίνουν κάπως ἀνεξάρτητοι οἰκονομικῶς, δὲν θὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ δὲν θὰ ἔχουν νὰ κάμουν τίποτε μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα. Διότι τὰ θεωροῦν ἀναχρονισμούς, old fashion things».

Ἤμουν Ἱερεὺς εἰς πολλὰς Κοινότητας καὶ προσεπάθησα μὲ ἰδικόν μου τρόπον νὰ ἐπιδράσω εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεολαίας κατὰ τὴν δύναμί μου διὰ τὸ καλόν της.

Εὗρῆκαν καὶ βρίσκουν οἱ νέοι αἰτίες, ὅτι εἶναι μακραὶ αἱ ἀκολουθίαι μας καὶ αἱ λειτουργίαι μας, δὲν ἔχουμε καλὴ μουσική, δὲ νοιώθουμε τίποτε, δὲν εἶναι ὥμορφες ἡ ἐκκλησίες μας, δὲν ἔχουμε τοῦτο, δὲν ἔχουμε τὸ ἄλλο, ὁ γάμος δὲν πρέπει νὰ τελῆται ἔτσι, τὸ βάπτισμα ἐπίσης κλπ.

Καὶ ὅμως· ἐκτίσθη ὡραιοτάτη Ἐκκλησία εἰς τὴν Βοστώνην, καὶ διεκοσμήθη μὲ εἰκόνες Βυζαντινὲς πολύτιμες, καλλιτεχνικῆς ἀξίας καὶ εὐμορφότατες, καὶ ὠργανώθη λαμπρὰ χορῳδία καὶ μὲ ἁρμόνιον ἀκόμη, καὶ μπῆκαν στὴ χορῳδία οἱ ἴδιοι νέοι καὶ νέες, καὶ συντομεύθηκαν κάπως αἱ ἀκολουθίαι καὶ ἡ λειτουργία μας, ὅσον ἦτο ἐπιτετραμμένον ἐννοεῖται, καὶ ἐπεβλήθη, μὲ ἀγῶνα καὶ ἐπιμονὴν πολλῶν ἐτῶν, τάξις καὶ εὐπρέπεια μοναδική, καὶ διωρίσθηκαν Ἱερεῖς μεγίστης ἀξίας, ἀρετῆς καὶ ὑψηλῆς μορφώσεως, καὶ μπῆκαν στὰ συμβούλια οἱ ἴδιοι οἱ νέοι γιὰ νὰ διοικήσουν τὴν καλλίστην ἀληθῶς Κοινότητα τῆς Ἀμερικῆς. Μὲ ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ μεγάλα πράγματα, μὲ ὅλες τὲς διακοσμήσεις, τὲς τετραφωνίες, τὴν εὐκοσμίαν, τὲς μεγάλες θυσίες εἰς ἄφθονον χρῆμα (σὲ δέκα χρόνια 350 χιλιάδες δολλάρια) τοὺς λαμπροὺς Ἱερεῖς καὶ τὰ ἐμπνευσμένα καὶ ὑψηλὰ κηρύγματα, ἂν συμβῇ νὰ ἔχητε τὸ εὐτύχημα νὰ πᾶτε μίαν Κυριακὴν εἰς τὸν περικαλλῆ ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βοστώνης, μέσα εἰς τὸ ἐκκλησίασμα τῶν 600 ὡς συνήθως μέχρι 700 ψυχῶν, δὲ θὰ βρῆτε παραπάνω ἀπὸ 30 νέους καὶ 40 κορίτσια, ἀπὸ τοὺς 400 νέους καὶ τὰ 600 κορίτσια, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὴν Βοστώνην, εἰς τὰς Ἀθήνας τῆς Ἀμερικῆς!

Ἂν λογαριάσῃ κανεὶς καὶ τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν τοῦ Cambridge καὶ Somerville νέοι καί νέες ὑπάρχουν εἰς τὴν «Μείζονα Βοστώνην» (Greater Boston) ἄνω ἀπὸ 1500.

Μόνον τὴν νύκτα τοῦ Ἐπιταφίου, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα καὶ 4-5 φορὲς τὸ χρόνο τοὺς βλέπεις στὴν Ἐκκλησία μας. Κι' ὅταν συμβῇ νὰ ἐκκλησιασθοῦν, μέσα στὴν καρδιά τους τί λένε αὐτοὶ τὸ ξέρουν!

Ἄλλοι στενοχωροῦνται ἅμα ἰδοῦν καμμιὰ ἀταξία ἢ ἀτακτοῦν φρικτὰ οἱ ἴδιοι, ἄλλοι οἰκτείρουν καὶ γογγύζουν καὶ μεμψιμοιροῦν, ἄλλοι ἔχουν λογιῶν-λογιῶν λογαριασμοὺς στὸ κεφάλι τους καὶ πέρνουν τὰς μεγάλας τελετάς μας σὰν γλέντι καὶ σὰν εἰδωλολατρεία καὶ διασκέδασι. Κατάνυξις, εὐλάβεια, φόβος Θεοῦ, δέησις, ἀνάτασις τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα, θεϊκὴ συγκίνησις, ἀγάπη τρυφερὰ καὶ λατρεία πρὸς τὸ Ὑπέρτατον Ὄν, ποὺ ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, αὐτὰ ὅλα λείπουν ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν νέων μας κατὰ τὴν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῶν ἄλλων ἀκολουθιῶν, μυστηρίων καὶ τελετῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Αἰδ. Δημ. Παπαντωνίου, Ἱερατ. Προϊσταμένου «Ἁγ. Γεωργίου», Φιλαδελφείας, Πεν.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Ἀπαράμιλλοι ἑρμηνευταὶ τοῦ γνησίου χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ βαθεῖς μῦσται τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας, ὅπως ἦσαν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ξεχωριστὰ ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ἐργασία τὴν ὁποίαν παρήγαγον καὶ παρέδωσαν στὴν ἀνθρωπότητα, ἐχάραξαν καὶ καινούργιους δρόμους ζωῆς. Καὶ χαράζοντας αὐτοὺς δὲν ἐσταμάτησαν στὲς θεωρίες. Μὲ τὸ ὑπέροχο παράδειγμά των, ἔδωσαν οἱ ἴδιοι πρακτικὲς ἐφαρμογὲς στὲς θεωρίες, ποὺ ἀνέπτυξαν, καὶ ἔτσι παρουσίασαν λύσι γιὰ κάθε ζήτημα τῆς ἐποχῆς των, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειπαν καὶ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα.

Καὶ ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ὅπως σήμερα δυστυχῶς, ὁ πλοῦτος τοῦ κόσμου ἦταν στὰ χέρια τῶν ὀλίγων καὶ αὐτοὶ εἶχαν τὴν ἐξουσία στοὺς πολλούς. Οἱ πολλοὶ μὲ τὴν ψυχὴν ἐνταφιασμένη στὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας, ἦσαν τὰ ἀπόκληρα πλάσματα καὶ οἱ παρίαι τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἐπερίμεναν τὴν ἀπελευθέρωσιν. Στὴν ἐποχὴν ἐκείνη, ποὺ σάλος βαρὺς ἐτάραττε τὴν κοινωνία ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς δικαιότερης κατανομῆς τοῦ πλούτου, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἦσαν ἀληθινὰ θεόπεμπτοι.

Ὡς τοιοῦτοι δὲν περιωρίσθησαν μόνον στὸ νὰ καθαρίσουν τὸν Χριστιανισμὸν ἀπὸ δεισιδαιμονίες καὶ αἱρετικὲς διδασκαλίες καὶ νὰ τὸν παρουσιάσουν σαρκωμένον στὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, ἀλλὰ συγχρόνως ἔστρεψαν τὴν προσοχή των καὶ στὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου.

Συνειδητοὶ ἀνθρωπισταὶ οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, σὰν μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἦσαν, ἔδωσαν λογικὲς κατευθύνσεις στὰ κοινωνικὰ ζητήματα τῆς ἐποχῆς των, ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων ἀπεδείχθη ὅτι: οἱ κοινωνικοὶ σάλοι γαληνεύουν ὁριστικὰ τότε καὶ ἐφ' ὅσον μέσα στὲς ψυχὲς τῶν ἀτόμων καὶ λαῶν, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, ριζώνει καὶ ἀνορθώνεται ὁ κατὰ Χριστὸν ἠθικὸς χαρακτήρ, ποὺ ἀποπνέει τὸ ζωογόνον ἄρωμα τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον.

Πολλὲς ἀνθρώπινες θεωρίες δυνατές, ποὺ εἶχαν τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν καὶ εἶχαν δώσει ἄλλοτε κατευθύνσεις εἰς ἄτομα καὶ λαούς, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἔγιναν ἄχρηστες ἢ καὶ ἔσβυσαν τελειωτικά.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ σημερινὸς ὑλισμὸς παρεμέρισε καὶ τὰ διδάγματα, ποὺ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων τούτων τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ κάθε ζήτημα, ἀλλὰ τὸ φῶς των δὲν ἔσβυσε. Εἶναι μὲν παραμερισμένο σήμερα, ἀλλὰ ἡ ἀνέσπερη λαμπρότης του δὲν ἔπαυσε νὰ φωτίζῃ. Καὶ ἀσφαλῶς ἡ ἀνθρωπότης θὰ χρειασθῇ πολὺ γρήγορα γιὰ ὁδηγὸ πολύτιμο στὴ λύσι καθενὸς ζητήματος κοινωνικοῦ καὶ γιὰ ἐκεῖνα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα εἶναι σήμερα στὴν πρώτη γραμμὴ μὲ τὸν ἀναβρασμὸ ποὺ φέρνουν.

Ἕνα τέτοιο εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἰδιοκτησίας, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ μεγαλύτερη πέτρα τοῦ σκανδάλου γιὰ τὸν λεγόμενο κομμουνισμό, ὀπαδοὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἠθέλησαν ἀπὸ τὲς στῆλες ἑνὸς περιοδικοῦ των, νὰ παρουσιάσουν τὴ διδασκαλία τῶν Πατέρων τούτων τῆς Ἐκκλησίας σύμφωνη μὲ τὰ κηρύγματα τοῦ Μαρξισμοῦ.

Ἀλλ' ἀρά γε συμφωνοῦν οἱ Πατέρες οὗτοι στὴν κατάργησι τῆς ἰδιοκτησίας, ὅπως προτείνει ὁ Μαρξισμός;

Ἀμερόληπτη ἐξέτασις δείχνει ὅτι: ὅπως ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι συντηρητικοί, ἔτσι καὶ οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν στὴν ἴδια σχεδὸν σχολή, στὲς γενικὲς ἀρχὲς περὶ ἰδιοκτησίας, ἔχουν τὲς ἴδιες γνῶμες. Πρόβλημα ἰδιοκτησίας γι' αὐτούς, ὅπως θέλουν νὰ παραστήσουν οἱ κομμουνισταί, δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει μόνον πρόβλημα θρησκευτικὸ καὶ ἠθικό. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει καθ' ἑαυτὸ ἡ ἰδιοκτησία, ἀλλὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀποκτήθηκε αὐτη. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν δὲν ἀποχτήθηκε μὲ δόλο καὶ ἁρπαγή, θεωρεῖται ἀπ' αὐτοὺς ὡς «δῶρον Θεοῦ» καὶ ὡς «περιουσία Θεοῦ» ἐπάνω στὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἔχει δικαιώματα προσωρινῆς χρήσεως. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Καὶ γὰρ οὐδὲν ἔχεις σόν, οὐ χρήματα, οὐ λόγον....»

Ὅπως δὲ ὁ Εὐριπίδης λέγει: «οὗτοι τὰ χρήματα ἴδια κέκτηνται οἱ βροτοί, τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα» ἔτσι μὲ ἄλλες λέξεις ὁ Θεολόγος Γρηγόριος «ὡς οἰκονόμους τῶν παρὰ Θεοῦ δοθέντων» θεωρεῖ τοὺς ἔχοντας χρήματα ἢ περιουσίαν, τὴν ὁποίαν καὶ «περιουσίαν πτωχῶν» ὠνόμαζε δείχνοντας ἔτσι, γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦν ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν ἰδιοκτησίαν, δηλ. γιὰ τὲς ἀνάγκες τοῦ πλησίον.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, ὅπως ὁ Χριστός, τὸ ἴδιο καὶ οἱ Πατέρες αὐτοί, θεωροῦν τὸν πλοῦτον μεγάλο πρόσκομμα στὴν ἠθικὴ βελτίωσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς ἀρετῆς. Γι' αὐτὸ ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Οὕτω καὶ χρήματα ἤδη τισὶν ὑπηρεσία πρὸς ἀκολασίαν ἐγένετο καὶ πενία πολλοὺς ἐσωφρόνισε τῶν ὡρμημένων κακῶς».

Εἶναι ἐπίσης ἐνάντιοι στὸ δόλιο πλουτισμὸ καὶ στὴν πλουτομανία τὴν ὁποία κατακρίνει ὁ Μέγας Βασίλειος λέγοντας «πολλοὶ γὰρ πτωχοὶ μὲν τὴν περιουσίαν, πλεονεκτικώτατοι δὲ τῇ προαιρέσει τυγχάνουσι» καὶ προσθέτει «πολλῶν δὲ ἡμᾶς ἐνδεεῖς ποιεῖ τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἀκόρεστον»· κανένας ὅμως ἀπὸ τοὺς Πατέρας αὐτούς, δὲν εἶναι ἐνάντιος τῆς ἰδιοκτησίας καὶ περισσότερο βέβαια τῆς μικρᾶς τοιαύτης.

Εἶναι λοιπὸν ὁλοφάνερο ὅτι τοὺς Πατέρας τούτους τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐνδιαφέρει ὁ πλοῦτος, ὁ ὁποῖος ἀπ' αὐτοὺς θεωρεῖται σὰν κάτι ἀδιάφορο, ἀλλὰ τοὺς ἐνδιαφέρουν δύο πράγματα· ὁ τρόπος τῆς κτήσεως καὶ ὁ τρόπος τῆς χρήσεως.

Ὁ τρόπος τῆς κτήσεως, κατ' αὐτοὺς πάλιν, πρέπει νὰ στηρίζεται στὴν ἐργασία, ἡ δὲ χρῆσις πρέπει νὰ καθοδηγῆται ἀπὸ τὸν θεϊκὸν νόμον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, ὥστε οἱ ἔχοντες νὰ εἶναι πραγματικὰ «καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ» καὶ ὄχι σφετερισταὶ τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Δεύτερος Τόμος τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ», στερεῶς δεδεμένοι μὲ πανί, τιμῶνται ἕκαστος $3.00 καὶ ἀποστέλλονται πανταχοῦ ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ Τόμοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ», τοῦ ἀξιολόγου τούτου Θρησκευτικοῦ μας Περιοδικοῦ, πρέπει νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, εἶνε δὲ τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ κάθε Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν εἰς οἱανδήποτε περίστασιν. Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER
25-19 30th Drive, Astoria, New York.

Ο κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗΣ

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τοῦ κ. Κ. Καραθεοδωρῆ, Καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν, εἰς ἀπάντησιν γράμματος τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου, χαιρετήσαντος αὐτὸν μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ καλέσαντος εἰς ἐπίσημον δεῖπνον ἐν Ν. Ὑόρκῃ.

Ὁ κ. Κ. Καραθεοδωρῆς, εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων μεγαλειτέρων Μαθηματικῶν τοῦ κόσμου, ἐγεννήθη ἐν Βρυξέλλαις τοῦ Βελγίου, ἐμορφώθη εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ διδάσκει ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου, ὁπόθεν μετακαλεῖται εἰς διάφορα Πανεπιστήμια.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠμπόδισεν αὐτὸν νὰ μάθῃ τελείως τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων του, νὰ εἶνε τέκνον πιστὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, καὶ φλογερὸς πατριώτης. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ὅπου διαμένει, μεταβαίνει μακρὰν μετὰ τῆς συζύγου του ἐπίσης εὐσεβοῦς Ἑλληνίδος, ἵνα ἐκκλησιασθοῦν, ὡς ἔκαμον ἀπὸ τὸ Μάδισον, Γουϊσκόν, κατερχόμενοι εἰς Σικάγον.

Ἀπόφασις ἀμφοτέρων εἶνε νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐν Ἑλλάδι.

Ἀπόδειξις ζωντανή, ὅτι δύναταί τις νὰ ἀναδειχθῇ μέγας Ἕλλην καὶ ἂν ἔχῃ γεννηθῇ ἐν τῇ ξένῃ, καὶ παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἰσχυρόν.

UNIVERSITY OF WISCONSIN
Madison, Wisc.

20 Ἰανουαρίου, 1937

Πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς
Βορείου καὶ Νοτίου κ. Ἀθηναγόραν,
Εἰς Νέαν Ὑόρκην,

Σεβασμιώτατε Δέσποτα,

Μετὰ μεγάλης συγκινήσεως ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν, ἐλπίζων, ὅτι ἡ εὐλογία, τὴν ὁποίαν μοὶ δίδετε ἐν αὐτῇ, θὰ μὲ συνοδεύῃ πάντοτε.

Ἡ ἄφιξίς μου ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ Χώρᾳ ἀποτελεῖ ἕν τῶν σημαντικωτέρων γεγονότων τοῦ βίου μου. Ὄχι μόνον μοὶ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἀνανεώσω παλαιὰς φιλίας, νὰ συναναστραφῶ μὲ πολλοὺς διακεκριμένους ἀνθρώπους καὶ νὰ διδάξω εἰς τὰ διαρκῶς προοδεύοντα Πανεπιστήμια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίσω τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, ὅστις διατελεῖ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν αἰγίδα.

Πόσον μὲ συνεκίνησε νὰ ἴδω εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Βοστώνης καὶ τοῦ Σικάγου, ὅτι τὸ πλήρωμα ἀποτελεῖται ἀπὸ σφριγῶντα Ἑλληνισμόν, ἐπιθυμοῦντα νὰ μένῃ πιστὸς εἰς τὰς παραδόσεις του καὶ νὰ καλλιεργῆ τὴν μητρικήν του γλῶσσαν! Ἐπίσης ἐχάρην νὰ ἴδω Ἕλληνας συναδέλφους μου νὰ διακρίνωνται εἰς τοὺς πλέον διαφόρους κλάδους τῆς Ἐπιστήμης.

Λυπούμεθα μόνον, ὅτι, ἀφοῦ ἐγνωρίσαμεν τὰς Ἑλληνικὰς Παροικίας τῆς Βοστώνης, τοῦ Σικάγου καὶ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ὅπου ἤμεθα πρὸ ὀκταετίας, δὲν μᾶς ἐδόθη ποτὲ ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμεν πλησιέστερον τὴν παλαιοτέραν καὶ σπουδαιοτέραν Ἑλληνικὴν Παροικίαν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ τόσον τιμητικὴ πρόσκλησις, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐστείλατε, θὰ μᾶς ἔδιδε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ὑπὸ τὰς πλέον εὐοιώνους περιστάσεις. Δυστυχῶς εἴχομεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Εὐρώπην διὰ τῆς Καλιφορνίας καὶ τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ διαβιβάσητε τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀπηύθυνε, συνάμα δὲ νὰ ἐκφράσητε τὴν λύπην μου, διότι ἀδυνατῶ νὰ τὴν δεχθῶ.

Ἔτι περισσότερον λυπούμεθα ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, ὅτι στερούμεθα τῆς εὐχαριστήσεως νὰ ἀσπασθῶμεν τὴν χεῖρά σας.

Ἐπικαλούμενος τὴν εὐλογίαν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Κ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Αἱ τελευταῖαι Θ. Λειτουργίαι, τὰς ὁποίας ἐτέλεσεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἦσαν ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ Ν. Ὑόρκης ἐπὶ τῇ Χριστοῦ Γεννήσει καί ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Μπροῦκλυν Ν. Ὑόρκης τῇ 27ῃ Δεκεμβρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑσπέρας προέστη τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγιοβασιλόπητας, ἣν τελοῦσιν ἀπὸ κοινοῦ κατ' ἔτος αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες Νέας Ὑόρκης.

Τῇ πρώτῃ τοῦ Νέου Ἔτους 1937 ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος τελέσας τὴν Θ. Μυσταγωγίαν ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ Ν. Ὑόρκης προέστη ἀκολούθως Δοξολογίας καὶ ὡμίλησε σχετικῶς.

Τῇ 3ῃ τοῦ αὐτοῦ ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Μπροῦκλυν, βοηθοὺς ἔχων τὸν οἰκεῖον Ἱερατ. Προϊστάμενον Αἰδ. Δημ. Βιτζέντζον καὶ τὸν Ἱερολ. Θ. Κοκκινάκην.

Μετὰ μεσημβρίαν δὲ παρέστη καὶ ὡμίλησεν ἐν θρησκευτικῇ Ἑορτῇ ἐν τῇ Κοινότητι Ἁγίου Σπυρίδωνος Οὐάσιγκτων Χάϊτς Ν. Ὑόρκης.

Τῇ 4ῃ Ἰανουαρίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερολ. Κοκκινάκη κατῆλθεν εἰς Tarpon Springs, Fla. διὰ τὰς Ἑορτὰς τῶν Θεοφανείων, τὰς ὁποίας ἡ ἐκεῖ Κοινότης τελεῖ μετὰ μοναδικῆς λαμπρότητος καὶ ἐπιβολῆς.

Καὶ αὐτῇ μὲν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἁγίων Θεοφανείων ἱερούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Κοινοτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετὰ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου αὐτοῦ Αἰδ. Θεοφίλου Καρυοφύλλη καὶ τοῦ Διακόνου ἐν μέσῳ ὑπερπληθοῦς Ἐκκλησίας καὶ εἶτα μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Μ. Ἁγιασμοῦ κατῆλθεν ἐν πομπῇ μεγαλοπρεπεῖ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἔρριψε τὸν Τίμιον Σταυρόν.

Τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος ἀνῆλθεν ἐφέτος τὰς 15,000, Ἀμερικανῶν καὶ Ὁμογενῶν.

Τῇ δὲ Ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐχοροστάτησεν ἐν Θ. Λειτουργίᾳ ἐν τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ ἀκολούθῳ, 8ῃ τοῦ αὐτοῦ τελέσας Ἁγιασμὸν ἐν τῇ Ἀγορᾷ Σπόγγων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, μετέβη καὶ ἱερούργησεν ἐν τῇ γειτονικῇ Παροικίᾳ St. Petersburg, Fla. ἐν τῷ εὐγενῶς παραχωρηθέντι Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῶν Ἐπισκοπελιανῶν.

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα πα-

ρατεθὲν αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελετηρίου τῆς πόλεως.

Ἐπανελθὼν εἰς Tarpon Springs αὐθημερὸν προέστη τελετῆς καθ' ἣν κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος τῆς νέας Κοινοτικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπηκολούθησεν ἔρανος, ὑπερβὰς τὰς 20.000 Δολλαρίων.

Τῇ ἑπομένῃ ἐλειτούργησεν ἐν τῇ πόλει Tampa, Fla., ἧς τὸν Δήμαρχον κ. Chancy ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον.

Τῇ Κυριακῇ, 10ῃ τοῦ αὐτοῦ, ἐτέλεσε καὶ αὖθις ἐν Tarpon Springs τὴν Θ. Λειτουργίαν, μεθ' ἣν ἔψαλε κοινὸν Τρισάγιον ἐν τῷ Κοινοτικῷ Νεκροταφείῳ. Τῇ 12ῃ προήδρευσεν ἐν Γενικῇ τῆς Κοινότητος Συνελεύσει καθ' ἣν ἐξηκολούθησεν ὁ ἔρανος ὑπὲρ τῆς νέας Ἐκκλησίας καὶ ἐκανονίσθησαν αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῆς.

Καθ' ὅλας τὰς ὡς ἄνω τελετὰς καὶ λειτουργίας ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον, μετ' αὐτὰς δὲ εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ σχολεῖα, τὴν Ἑλληνικὴν ἀγοράν, ἥτις ἐπὶ τῆς παραλίας ἐπεκτεινομένη καὶ ἔχουσα ἀπέναντί της τὸν σπογγαλιευτικὸν στόλον εἶνε μία ζωντανὴ εἰκὼν Ἑλληνικοῦ λιμανιοῦ, νὰ ἴδῃ πολλοὺς ὁμογενεῖς καὶ νὰ διευθετήσῃ κοινοτικὰς καὶ ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις.

Τῇ 17ῃ Ἰανουαρίου, Κυριακῇ, χοροστατήσας ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ Ν. Ὑόρκης, ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, προσεῖπε τὸν προσήκοντα λόγον.

Τῇ 31ῃ ἰδίου ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ἱ. Ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Μπρούκλυν, Ν. Ὑόρκης, συμπροσευχομένους ἔχων τὸν Ἐξοχ. Γ. Πρόξενον κ. Ν. Τσερέτην, τὰ Μέλη τῆς Κρητικῆς Ἀδελφ., τὸν Εἰσαγγελέα κ. Ν. Ψακῆ καὶ πυκνότατον εὐσεβὲς πλήρωμα. Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος ταύτης εἶνε ὁ Αἰδ. Β. Μιχαλόπουλος.

Τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου μεταβὰς μετὰ τοῦ Πανοσιολ. Ἀθ. Καβάδα εἰς Asbury Park, N. J., ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον.

Μετὰ μεσημβρίαν δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπισκεφθεὶς ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τὸν κ. Σταῦρον Χελιώτην ἔφθασεν εἰς τὴν Κοινότητα Trenton, N. J., ὅπου ἐχοροστάτησεν ἐν Ἑσπερινῷ, τοῦ κηρύγματος γενομένου παρὰ τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκέλλου.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος κ. Κάλλιστος τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἱερούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Σικάγου καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον, εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς Λειτουργίας ἐτελέσθη Δοξολογία ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, εἰς ἣν παρίστατο καὶ ὁ ἐκεῖ Προξενεύων κ. Ι. Δρίτσας.

Τὴν 6ην Ἰανουαρίου ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Σικάγου καὶ ὡμίλησεν.

Τὴν 17ην Ἰανουαρίου ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον, εἰς τὸ τέλος δὲ ὥρκισε τὸ νέον Διοικ. Συμβούλιον τῆς ἡνωμένης Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Τὴν 31ην Ἰανουαρίου ἱερούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον,, ὡμίλησε δὲ καταλλήλως εἰς τὸ τελεσθὲν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ζακυνθίων Μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου Διονυσίου Λάτα.

Τὴν 7ην Φεβρουαρίου ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα τοῦ East Pittsburg, ἔνθα καὶ ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν μέσῳ μεγάλου ἐκκλησιάσματος καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον. Τὸ ἑσπέρας παρέστη εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς τῆς Gapa ἐν Clairton καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθη τοὺς ὁμογενεῖς τοῦ Greensburg καὶ ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς ὀργανώσεως Ἑλληνικοῦ Σχολείου διὰ τὰ 25 Ἑλληνόπουλα τῆς μικρᾶς ταύτης παροικίας καὶ τὸ ἑσπέρας ἐπεσκέφθη τὸ Σχολεῖον τῆς μικρᾶς παροικίας τοῦ Home State, ἔνθα ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς ἐκεῖ συγκεντρωθέντας ὁμογενεῖς.

Τὴν 10ην Φεβρουαρίου ἐπεσκέφθη τὴν πλημμυροπαθῆ Κοινότητα τοῦ Wheeling, W. Va. καὶ ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμα, παραμυθήσας αὐτούς. Τὴν ἑσπέραν προήδρευσε τῆς μεγάλης Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν νέας Ἐκκλησίας—τῆς παλαιᾶς καταστάσης ἀχρήστου ἐκ τῆς πλημμύρας—καὶ ὡμίλησε πρὸς τὴν Ἐπιτροπήν, συστήσας σύντονον ἐνέργειαν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπεσκέφθη καὶ τὴν Κοινότητα Martin's Ferry, καθὼς καί τὸ Σχολεῖον τῆς παροικίας Yorkville.

Τὴν 11ην τοῦ μηνὸς ἐπεσκέφθη τὴν πλημμυροπαθῆ Κοινότητα τῆς Cincinatti καὶ τοὺς ἐκεῖ παθόντας, οὓς καὶ παρεμύθησεν, ἐπισκεφθεὶς τὰ καταστήματά των. Τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη τὸ Σχολεῖόν των καί τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἑσπερινόν, ἔνθα καὶ ὡμίλησε, μεταβιβάσας τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, οὗτινος τῇ συστάσει ἐπεσκέφθη τὴν παροικίαν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς πλημμυροπαθεῖς.

—Ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων κ. Ἡρ. Παπαμανώλης, ἀπὸ τῆς 10ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 10ης Φεβρουαρίου, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰ ἑξῆς Ἑλληνικὰ Σχολεῖα: Providence, R. I., Dover, N. H., Portsmouth, N. H. Salem, Mass., Dorchester, Mass., Peabody, Mass., Worchester, Mass., Springfield, Mass., Baltimore, Md., Norfolk, Va., Newport News, Va., Richmond, Va., Raleigh, N. C. καί Durham, N. C.

—Ὁ κ. Παπαμανώλης ὡμίλησεν εἰς τὰς Κοινότητας Providence, (δίς), Dover, Portsmouth, Norfolk, Va., Richmond, Va., Rrleigh, N. C. καὶ Durram, N. C.

ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΑ

Διωρίσθη Ἐφημέριος τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος Βουένος Ἄϊρες, Ἀργεντινῆς, ὁ Αἰδ. Κ. Γεωργιάδης, ἄρτι μετακληθεὶς ἐξ Ἑλλάδος.

Ὁ Αἰδ. Τιμ. Χούντρας, Ἱερ. Προϊστάμενος Brockton, Mass., ὑποστὰς ἐγχείρησιν, ἀνέρρωσεν εὐτυχῶς καὶ ἐπανέλαβε τὰ ἱερατικά του καθήκοντα.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Σεβασμιότητα ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ:

Ὁ διὰ τὸ Σικάγον ἀφιχθεὶς Ἐξοχ. Γ. Πρόξενος κ. Δημ. Μπενετᾶτος, μετὰ τοῦ ἐνταῦθα Προξένου Ἐντιμ. κ. Γ. Χριστοπούλου.

Ὁ ἄρτι ἐπανελθὼν ἐξ Ἑλλάδος Ἐξοχ. κ. Ν. Λέλης, Σύμβουλος τῆς ἐν Οὐασιγκτῶνι Πρεσβείας.

Ὁ Ἐξοχ. κ. Ν. Τσερέπης, Γ. Πρόξενος ἐν Ν. Ὑόρκῃ.

Ὁ Αἰδεσ. Νικόλαος Πιτορέσκυ, Ἀδμινιστράτωρ τῆς ἐνταῦθα Ὀρθοδόξου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Κονσιστορίου αὐτῆς.

—Οἱ Ἱερατ. Προϊστάμενοι Ἀρχιμ. Ἀστέριος Ἀστερίου, Ταξιαρχῶν Stamford, Conn., Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Σταύρου, Toronto, Cann., Ἀρχιμ. Ἀλέξ. Γεροντιδάκης, Corona, L. I., Ἀρχιμ. Χρ. Παπαλάμπρου, Ἁγίου Σπυρίδωνος N. Y., Αἰδ. Μ. Ἀνδρεάδης, Jamaica, L. I., Αἰδ.

Β. Παπανίκας, Ἁγίου Ἐλευθερίου, N. Y., Αἰδ. Νικ. Ἀνδρεόπουλος, Ἁγίων Γεωργίου-Δημητρίου, N. Y., Αἰδ. Ἰω. Στρογγυλός, Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μπροῦκλυν, Αἰδ. Καλλιν. Χατζηλάμπρου, Ζωοδόχου Πηγῆς Μπρόνξ, Αἰδ. Θωμᾶς Δανιήλ, Ἁγίου Κωνσταντίνου Οὐασιγκτῶνος, Αἰδ. Δ. Παπαντωνίου, Ἁγίου Γεωργίου, Φιλαδελφείας, Αἰδ. Δ. Στεφανόπουλος, Πάτερσον, N. J., Αἰδ. Νικ. Δανιήλ, Ἁγ. Βαρβάρας N. J., Αἰδ. Ἐμμ. Παπαστεφάνου, Worchester, Mass., Αἰδ. Μ. Θωμᾶς, Trenton, N. J., Αἰδ. Ἀρ. Παλαΐνης, Ἁγίου Ἰωάννου Youngstown, Ohio, Αἰδ. Ν. Διαμαντόπουλος, Lawrence, Mass., Ἰωάν. Τσαπατσάρης Midrletown, Ohio., Αἰδ. Ἀθ. Καίσαρης εἰς Στάμφορτ μετατεθεὶς καὶ Αἰδ. Ἰω. Μεσαρχάκης, ἀφιχθεὶς ἐκ Newbury Port, Mass.

—Ἐπιτροπαὶ ἐκ τῶν Κοινοτήτων Ἀστορίας, L. I., Ἁγίας Βαρβάρας, N. Y., Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μπροῦκλυν, Ἁγίου Γεωργίου Φιλαδελφείας.

Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἀχεπικῆς Περιφερίας N. Ὑόρκης, μὲ τὸν Κυβερνήτην κ. Λώρην.

Καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ὁμογενεῖς.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου συνῆλθεν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τῇ 28ῃ παρελθόντος Ἰανουαρίου, τὸ Κεντρικὸν Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ὀργανώσεως ταύτης, τῇ δὲ 3ῃ τρέχοντος πάντα τὰ Τμήματα αὐτῆς ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ πρὸς σύσκεψιν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων.

Ἀπελύθη πρὸς ὅλας τὰς Ἀδελφότητας ἐγκύκλιος τοῦ Κ. Δ. Συμβουλίου αὐτῆς πρὸς ἐπισημότερον ἑορτασμὸν τῆς Ἡμέρας τῆς Συναδελφώσεως (Brotherhood Day), τῇ 21ῃ Φεβρουαρίου, καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, τῇ 25ῃ Μαρτίου.

Κατὰ τὴν εἰς Asbury Park N. J. μετάβασίν του ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸ Ἀντιμ. Διοικ. Συμβούλιον τῆς Φιλοπτ. Ἀδελφότητος «Πηνελόπη» καὶ συνεσκέφθη ἐπὶ ζητημάτων σχετιζομένων μὲ τὴν πρόοδον αὐτῆς.

Γράφουσιν ἡμῖν:

HARRISBURG, PENNA.

Τῇ 27ῃ Δεκεμβρίου ὁ Σύλλογος τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν «Ἡ Μητρικὴ Στοργή», ἑώρτασε τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Σχολείου, φροντίδι καὶ προετοιμασίᾳ τοῦ ἀκουράστου Διδασκάλου κ. Ἰωάννου Παυλίδου. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἑορτὴ τῆς Βασιλόπητας καὶ ὅλοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς ὠφελείας ἀφῆκε καὶ ὑλικὴν ἀρκετὰ καλὴν ὑπὲρ τοῦ Σχολείου.

WARREN, OHIO

Τὴν 2αν Ἰανουαρίου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 7 μ. μ. ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Ἑλληνίδων εἰς Warren, Ohio, Ἡ Ζωοδόχος Πηγή, ἐτέλεσε μεγαλοπρεπῶς τὴν ἑορτὴν τῆς Πήτας. Ἐψάλησαν τὰ Κάλλαντα ὑπὸ τῆς χορῳδίας, κατόπιν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Κόσσυφας ὡμίλησε καταλλήλως, καθὼς καὶ ὁ ὁμογενὴς κ. Χαράλαμπος Γεντίδης. Ἔπειτα ἀπηγγέλθη ποίημα ἐπίκαιρον ὑπὸ τῆς Προέδρου τοῦ Μαθητικοῦ Συλλόγου Δεσποινίδος Μαρίας Μπουρνιᾶ.

Ἀκολούθως ἐγένετο ἡ διανομὴ τῆς Πήτας ὑπὸ τῆς Προέδρου τῆς Ἀδελφότητος κ. Δέσποινας Ι. Διακάκη. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες ἀπεχώρησαν ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ κ. Νικόλαος Βαβούδης ἐξέδωκε μίαν συλλογὴν ἀπὸ τέσσαρα σύντομα δράματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 2 εἶνε μονόπρακτα καὶ τὰ ἄλλα δύο δίπρακτα· καὶ τὰ μὲν τρία εἶνε ἔμμετρα, τὸ δὲ τέταρτον εἰς πεζόν. Ἐκ τούτων πάλιν τὸ μὲν πρῶτον· «Σταυρωμένες Μητέρες» ἔχει τὴν ὑπόθεσίν του ἀπὸ τὴν σύγχρονον ζωὴν τῶν οἰκογενειῶν, ποὺ ἕνα μέρος τους βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλο στὴν Ἀμερική. Κι' ἐνῷ τὰ γερασμένα κόκκαλα γονιῶν περιμένουν νὰ πᾶν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ εὐτυχισμένα καὶ νὰ δοθῇ καὶ σ' αὐτὰ ὀλίγη ἀνάπαυσι στὰ γηρατειά των, τὰ παιδιά τους φθάνουν ἄρρωστα ἔπειτα ἀπὸ χρόνια ἢ ἀπένταρα, ἢ ἐξαρθρωμένα ἀπομεινάρια ἀποτυχημένης οἰκογενείας, ποὺ ἔκαμαν στὴν ξενητειὰ μὲ γυναῖκες ξένες. Μὰ ἡ μητέρες ἡ ἄτυχες «ἡ σταυρωμένες» τὰ δέχονται σᾶν νὰ ἦσαν βασιλόπουλα κι' ἐνῷ ἐπερίμεναν αὐτὲς ξανάσασι, διαθέτουν καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἄτυχης ζωῆς των γιὰ νὰ μὴ αἰσθανθοῦν τὴ δυστυχιά των οἱ χτυπημένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα ἢ ἀπὸ τὴν κακοκεφαλιά τους γυιοί των.

Τὰ δύο ἑπόμενα «Ἐλπίδα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ» καὶ «Ὁ Θάνατος ποὺ ἑνώνει» ἔχουν τὴν ὑπόθεσίν των ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, τὸ μὲν ἕνα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Προμηθέως—Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, τὸ δὲ ἄλλο τὸν πάντοτε ὡραῖον, συμβολικὸν μῦθον τῆς ἁρπαγῆς τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἅδου Πλούτωνος.

Τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον ἔχει ὑπόθεσιν τὴν θέσιν τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν σκλαβιὰν καὶ τὴν διάσωσιν τοῦ Μωϋσέως.

Τὰ δραματάκια αὐτὰ εἶνε κατάλληλα νὰ παιχθοῦν τόσο καὶ ἀπὸ κορίτσια καὶ ἀγόρια τῆς νέας μας γενεᾶς μεταξὺ 16—22 ὡς μετασχολικὴ ἐργασία, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ μαθητούδια τῶν ἀνωτέρων τάξεων ὡς σχολικὴ ἐργασία εἰς σχολικὰς ἐπιδείξεις καὶ ἑσπερίδες τῶν Κοινοτήτων, τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καὶ τῶν διαφόρων Συλλόγων καὶ Ὀργανώσεων.

Ἐπὶ πλέον ἡ συλλογὴ αὐτὴ ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἔχει καὶ τραγούδια, τῶν ὁποίων ἡ μουσικὴ εἶνε συνημμένη μὲ τὰ δραματάκια. Μία δὲ προσπάθεια καλλιτεχνικῆς παραστάσεώς των ἐκ μέρους τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν σχολείων μας ἢ οἱουδήποτε ἄλλου, ὅστις θὰ εἶχε τὴν καλωσύνην καὶ ἱκανότητα νὰ διδάξῃ εἰς ἐρασιτεχνικὴν ὁμάδα, θὰ τὰ παρουσίαζε πολὺ ἐλκυστικὰ ὥστε νὰ μὴ μείνῃ Κοινότης εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ παιχθοῦν ὅλα ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», τοῦ ὁποίου ἡ μέριμνα περὶ τῆς ἠθικοπλαστικῆς συνάμα δὲ καὶ ἑλληνορθοδόξου διαπαιδαγωγήσεως τῆς Νέας μας Γενεᾶς ἐν Ἀμερικῇ εἶνε πολὺ μεγάλη, βλέπει μὲ πολλὴν χαρὰν τὴν ἔκδοσιν τοιούτων ἔργων μὲ τὰ ὁποῖα πλουτίζεται ἡ κοινοτικὴ καὶ οἰκογενειακὴ βιβλιοθήκη τῆς Ὁμογενείας καὶ ἐλπίζει ὅτι, ὅταν ἀποκτήσουμε ἀρκετὰ θεατρικὰ ἔργα κατάλληλα, θὰ ἐκτοπισθοῦν σιγὰ-σιγὰ καὶ τελειωτικὰ μερικὰ αἰσθησιακὰ θεατρικὰ ἔργα, ποὺ μᾶς ἔρχονται δυστυχῶς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ὁποῖα βλάβην μόνον κάνουν εἰς τὴν Νέαν Γενεὰν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς τέχνης.

Διὰ τοῦτο συγχαίρομεν τὸν κ. Ν. Βαβούδην καὶ συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τῆς συλλογῆς αὐτῆς διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ σωματεῖα.

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΒΡΗ

Ἐκδοθέντα ἐν Ἀμερικῇ διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς.—Ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπαιδ. Συμβουλίου.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Γ. Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α΄.—Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καλλιτέρων συστημάτων διδασκαλίας. Τὸ τελειότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων, συνταχθὲν ἐπίτηδες διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς. Ἁπλοῦν, εὐμέθοδον, εὐδίδακτον, πρακτικόν, πολυτελές. Τυπωμένον ἐπὶ ἐκτάκτως στερεοῦ εἰδικοῦ χάρτου. Μὲ 37 καλλιτεχνικὰς πολυχρώμους εἰκόνας ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν ἐν Ἀμερικῇ, ἐπίτηδες σχεδιασθείσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Πολυτελῶς δεδεμένον μὲ πανί, τιμᾶται μόνον 50 σέντς.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — Ε. Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Β΄.—Εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματάριον διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς. Πραγματεύεται περὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ ἐξυπνοῦν, μέχρις ἑσπέρας, στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ Σχολεῖο, στὴν Ἐκκλησία, στὰς Ἑορτάς. Ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν αὐτῶν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μάκειμενον, ὡραίαν εἰκόνα, ἐπίτηδες σχεδιασθεῖσαν, θημα ἔχει καὶ ἓν καλὸν δίδαγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ καὶ παιδικὸν ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος. Τὸ βιβλίον, ἀποτελούμενον ἀπὸ 74 σελίδας, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου στερεωτάτου, μὲ 37 πολυχρώμους εἰκόνας καὶ πολυτελῶς δεδεμένον μὲ πανί, τιμᾶται 60 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ. — Ὑπὸ Γερμ. Πολυζωΐδου. — Εἰς δύο βιβλία δεμένα μαζύ. Γλῶσσα ἁπλουστάτη, εἰκόνες τῶν καλλιτέρων Μουσείων, ποιήματα ἐθνικά, ἐρωτήσεις συγκεντρωμέναι, ἐξήγησις ἀγνώστων λέξεων καὶ δίδαγμα εἰς τὸ τέλος ἑκάστου κεφαλαίου. Ἔκδοσις πολυτελείας. Καὶ τὰ δύο βιβλία μαζύ, πολυτελῶς δεδεμένα, μόνον 75 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Γ. Πολυζωΐδου. Ὑπὸ τύπον διηγηματικώτατον καὶ εὐχάριστον, ὅλη ἡ ἐκ τῆς Παλ. Διαθήκης ὕλη, τὴν ὁποίαν ὁρίζει καὶ τὸ Ἀνώτ. Ἐκπ. Συμβούλιον. Εὔληπτον, στοιχεῖα ἐκλεκτά, ποιήματα θρησκευτικά, ἐρωτήσεις, εἰκόνες, προσευχαί. Γ΄ ἔκδοσις, πολυτελῶς δεδεμένη τιμᾶται 50 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Πολυζωΐδου. Ὑπὸ τύπον τερπνόν, μὲ ὡραῖα θρησκευτικὰ ποιήματα, εἰκόνας, ἐξήγησιν ἀγνώστων λέξεων καὶ προσευχάς. Στοιχειοθέτησις ἀραιά, χάρτης πολυτελείας. Κομψῶς δεδεμένον τιμᾶται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.—Μὲ ἁπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1934, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνες, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ Ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δεδεμ. 50 σέντς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Εἰς τὸ πολυτελὲς καὶ καλοτυπωμένον αὐτὸ βιβλίον ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναούς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἁπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαὶ διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀμερικῆς. Πολυτελῶς δεδεμένον 75 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικάς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἑλκύει τοὺς μαθητάς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 82 ἁπλούστατα μαθήματα. Ἔκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον τιμᾶται 60 σέντς.

ΑΛΛΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Ἔχει τὴν ἀκριβῆ σημασίαν καὶ προφορὰν ὅλων τῶν χρησίμων Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Λέξεων. Ἐπίσης σύντομον Ἀγγλικὴν Γραμματικήν, Χάρτας καὶ πλείστας ὅσας ὠφελίμους ἐν Ἀμερικῇ πληροφορίας. Σχῆμα Τσέπης. Κομψῶς χρυσόδετον, μὲ δύο εὑρετήρια $1.25

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνδιαλέξεως ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τἀνάπαλιν. Ὁμιλίαι, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς θέματος, ἀπὸ τὰ ἁπλούστερα μέχρι τῶν τεχνικωτέρων. Χρήσιμον δι' Ἕλληνας, ἢ δι' Ἀμερικανοὺς μανθάνοντας Ἑλληνικά. Σελ. 432. Κομψῶς χρυσόδετοι $1.25

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ DIVRY

Ἡ τελειοτέρα Ἀγγλικὴ Μέθοδος. Ἡ μόνη ἀπηλλαγμένη λαθῶν καὶ διδάσκουσα τὴν ἀκριβῆ Ἀμερικανικὴν προφοράν. Σελ. 432. Κομψῶς χρυσόδετος $1.50

ΝΟΜΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ & ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Βιβλίον χρησιμώτατον εἰς ὅλους ἐν Ἀμερικῇ. Περιέχει νομικὰς συμβουλὰς καὶ πληροφορίας ἐπὶ θεμάτων πάσης φύσεως. Ἐπίσης πλείστους ὅσους Νομικοὺς Τύπους, Συμβολαίων, Πωλητηρίων καὶ παντὸς εἴδους Ἐγγράφων, χρησίμων εἰς τὰς ἐν Ἀμερικῇ συναλλαγάς μας—ὅλα μὲ τὴν ἀντίστοιχον Ἑλληνικὴν μετάφρασιν. Σελ. 360. Κομψῶς χρυσόδετον $1.25

Ὅλα τὰ ἄνω βιβλία ἀποστέλλονται προπληρωτέα ἢ C.O.D. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ παρὰ τοῖς ἐκδόταις:

D. C. DIVRY, INC., 240 West 23rd Street, NEW YORK